

KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR-TECHNIKÁBAN (1921–1922.)

ELŐADÁSSOROZAT 1–25. rész

2015–2017.

(Második, bővített kiadás)

Szerző: Zentai Tibor HA2MN

Lektor és szerkesztő: Papp József

**HAJDÚ QTC
2017.**

**A kiadvány szabadon terjeszthető,
ára kizárólag a nyomdai előállítás költségét fedezi!**

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

*„Ahhoz, hogy hosszú útra induljunk,
az első lépést mindenféleképpen meg kell tennünk.”*

Lao Cse

C-302 típusú, szabványos trióda 1921-ből, 5 W-os.
„Csak amatőr és kísérleti célú felhasználása engedélyezett”

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ.....	4
01 – AZ ELEKTRONCSÖVET MEGELŐZŐ KORSZAK	5
02 – A RÁDIÓAMATŐRÖK HELYZETE AZ I. VH. UTÁN	6
03 – IRÁNY AZ ELEKTRONCSŐ	7
04 – A TÖRVÉNYHOZÁS ÉS A RÁDIÓ	8
05 – CSŐ- ÉS ALKATRÉSZ INNOVÁCIÓ	10
06 – AZ ÚJ KORSZAK NYITÁNYA	11
07 – ÚJ RÁDIÓAMATŐR RENDELET AZ USA-BAN I.....	12
08 – ÚJ RÁDIÓAMATŐR RENDELET AZ USA-BAN II.....	13
09 – A RADIOTRON MÁRKAJELŰ ELEKTRONCSÖVEK.....	15
10 – AZ ÚJ TECHNIKA MEGOLDANDÓ PROBLÉMÁI	17
11 – MARCONI ELISMERI A RÁDIÓAMATŐRÖK EREDMÉNYEIT	18
12 – NEMZETKÖZI EGYEZTETÉS A RÁDIÓZÁSRÓL I.	20
13 – NEMZETKÖZI EGYEZTETÉS A RÁDIÓZÁSRÓL II.	22
14 – INNOVÁCIÓ, ÖRÜLT ÖTLETEK - ELŐ VELÜK! I.	23
15 – INNOVÁCIÓ, ÖRÜLT ÖTLETEK - ELŐ VELÜK! II.	25
16 – KERETANTENNA, RÁDIÓ IRÁNYMÉRÉS	26
17 – A ZAJANTENNA FELTALÁLÁSA.....	28
18 – TERJED A RÁDIÓZÁS, ANTENNÁT FEL!	30
19 – A NEMZETKÖZI RÁDIÓSZABÁLYOZÁS SZERVEZETE	31
20 – A RADITRON MÁRKAJELŰ ELEKTRONCSÖVEK	33
21 – BOLDOG RÁDIÓS ÚJ ÉVET 1922-ben!	34
22 – A JÖVŐBE LÁTÓ EMBER – HUGO GERNSBACK	36
23 – RÁDIÓNAVIGÁCIÓ	38
24 – AZ ÚJ RÁDIÓSZABÁLYZAT ÉS AZ AMATŐRÖK: NESZTEK!	40
25 – AZ USA VEZETÉSE, TÖRVÉNYHOZÁSA ÉS A RÁDIÓ	42
FÜGGELÉK	44

ELŐSZÓ

A rádiótechnika fejlődése során a mai napig bezárólag négy minőségi ugrást jelentő korszakot figyelhetünk meg. Első lépcsőben a szikraadók és a koherens detektorok, majd a kristálydetektorok és a bonyolult gépészeti berendezések (alternátorok) uralták a rádiózást. A kihasználható frekvenciatartomány kb. 40–60 kHz-ig terjedt (hullámhosszban >7500–5000 méter).

A második lépcső a termoionos aktív elemes technológiához kötődik – ez az elektroncsövek korszaka. Noha Lee de Forest már 1906-ban felfedezte a vezérelhető elektroncsövet, a triódát, a csövek tipizálása, csereszabotossá tétele, ennek eredményeképpen a sorozatgyártás, és a közforgalomban való széles körű elérhetőség csak 1921-től vált valóra. E korszakban kezdett el a rádiózás igazán fejlődésnek indulni mind a professzionális híradástechnikai és ipari felhasználások, mind a rádióamatőr technika és az alkatrész hozzáférhetősége tekintetében.

E korszak végén megjelentek az első (elektroncsöves) számítógépek, a rövid-, az ultrarövid- és végül a deciméteres hullámok spektrumának egy részét pedig használatba lehetett venni az elektroncsövek segítségével.

A harmadik lépcső a szilárdtest technológiáé, azaz a tranzisztoré. A tranzisztor szinte teljesen kiszorította az elektroncsövet, új lehetőségeket nyitott az energiatakarékos és miniatürizált rádiótechnikai és számítástechnikai alkalmazások megvalósíthatóságához.

A negyedik lépcsőt továbbra is a szilárdtest technológia jellemzi, ugyanakkor az analóg jelfeldolgozást egyre inkább felváltja a digitális jelfeldolgozás (SDR rádió). A mai korszerű rádió már nagyobb részt számítástechnikán alapuló eszköz, a hagyományos analóg rádiótechnika mélységében megismert tudománya pedig egyre inkább a háttérbe szorul.

Jelen előadássorozat a fejlődés második (termoionos) lépcsőjével foglalkozik, amelyben a rádióamatőröknek jelentős szerep jutott a rövidhullámok felfedezésében és terjedési sajátosságainak kiismerésében, a rövidhullámú technikák fejlődésében. S e periódus arról is híres, hogy az exponenciálisan növekvő számú rádióadó üzembe lépése elvezet az éterbeli zűrzavar kialakulásához, amelyet lokálisan, majd globálisan rendezni kell.

Visszatekintve erre az időszakra, izgalmas korszakba lépünk, amely megmozgatja és elvarázsolja képzeletünket. Pontosan úgy, ahogy azt tette a korabeli rádióamatőr társainkkal.

Jelen kiadványban a történet most újabb részekkel folytatódik és átlépünk az 1922-es évbe is.

Budapest, 2017. július

HA2MN

01 - AZ ELEKTRONCSÖVET MEGELŐZŐ KORSZAK

A rádiótechnika fejlődésének első periódusában először a szikratávíró, nem sokkal később a felzárkózni akaró, a motorral hajtott sok pólusú, folyamatos hullámot keltő nagyfrekvenciás generátort – más néven az alternátort – is adókészülékként alkalmazták. A nagyfrekvencia alatt valójában maximum 40–60 kHz-et kell érteni e korszakban. Vevőkészülékként a detektoros vevő kiválóan tette a dolgát, hiszen jobb vételi megoldásra a korabeli technika nem kínált lehetőséget.

Az alternátor – bonyolultsága és költségessége miatt – azonban nem tudta kiszorítani, felváltani a szikratávíró, még a professzionális rendszerek esetében sem.

Amerikában a civil lakosságot – tehát a nem szakembereket – járványszerűen kezdte megfertőzni a rádióvarázs, egyre többen és többen vállalkoztak vezeték nélküli átvitel céljára szolgáló berendezések építésére és a velük való kísérletezésre. A civil érdeklődők számára egyetlen lehetséges megoldás kínálkozott, ez pedig a házilag is könnyen barkácsolható szikratávíró, amelyhez ráadásul az alkatrészek boltban megvásárolhatók voltak.

Az alternátorral ugyanis az volt a baj, hogy bonyolult gépészeti berendezést kellett építeni, amelynek kivitelezése csak ipari körülmények között volt lehetséges, nem is beszélve a hatalmas költségigényről.

Az 1900-as évek elejétől az 1920-as évek elejéig az amerikai rádióamatőrök és a konstruktőrök egyre növekvő tábora tehát a szikratávíró és a detektoros vevő bővítésében élte ki a hobbi iránti érdeklődését. Ahogy ebben a korszakban az idő előre haladt, a különféle rádiószolgálatok megjelenése, és keveredése a rádióamatőrökkel egyre égetőbb problémává vált, mert a kor technikája úgy maximum 60 kHz-ig terjedő üzemi frekvenciákat tett lehetővé. E szűk spektrumba beszorult „hivatalosak” és amatőrök jelentősen zavarni kezdték egymást.

Állítólag ebből a korszakból ered a rádióamatőröket *ham*-nek nevező, akkor igen csak degradáló gúnynév. A ham szó az angolban sonkát, hátsó fertályt jelent. Gondolhatjuk, hogy mire asszociáltak a professzionális rádióoperátorok, amikor a ham-ekről beszéltek, a ham-eket szidták.

Meg kell jegyezni, hogy az idők folyamán a ham szó e tekintetben megtisztult degradáló jelentésétől, sőt igen pozitív jelentéstartalmat kapott. Amikor azt mondjuk, angolul, hogy *ham radio*, akkor azt mondjuk, hogy amatőr rádió. Az pedig egészen különleges társadalmi megbecsülést jelent, hiszen az amatőr rádiózás igen fontos szerepet játszik egy modern társadalom életében, kifejezi a technika iránti érdeklődést, az önképzés igényét, egy speciális tudás megszerzését és a társadalom javára történő közvetett vagy közvetlen hasznosulását.

De térjünk vissza a XX. század elejére. A vezérelhető elektroncső (a trióda) felfedezése (Lee de Forest – 1906) az 1910-es évek elején kezdte megváltoztatni a professzionális telefon és rádiótechnikát. Az elektroncső egyre használhatóbbá vált. Egyszerű és olcsó áramkörökkel tette lehetővé a folyamatos hullámú jel előállítását, modulálását, erősítését az egyre nagyobb frekvenciákon. A jelteljesítményt pedig az antenna elektromágneses hullámmá alakította és kisugározta az éterbe, valamint az

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

elektromágneses hullámot az éterből felfogta és elektromos jelfeszültségként, továbbberősítés és demodulálás céljából a vevőbe továbbította.

E fejlődés az első lépcsőben a professzionális rádiótechnikában hozott fordulatot, viszont az 1920-as évek elejére tűrhetetlenné vált a sok tízezer rádióamatőr szikratávíró éterszennyezése. Váltani kellett, és ehhez már létezett is az eszköz. Erről szól a következő részekben elmesélt történet.

– *** –

02 – A RÁDIÓAMATŐRÖK HELYZETE AZ I. VH. UTÁN

Miután az Egyesült Államok 1917. április 6-án belépett az első világháborúba, az egyik legelső következményként felfüggesztették a rádióamatőr engedélyeket. Az első világháború utolsó harcai 1918. novemberében a fegyverszünetek megkötésével befejeződtek, de a véglegesnek vehető békekötésekig, azaz 1920 júniusáig meglehetősen zavaros világpolitikai időszak következett.

A világháború éveiben a rádiótechnika lényegében keveset fejlődött, viszont egyre nagyobb szerepet kapott a hadviselésben és a kereskedelmi távközlésben. A szuperheterodin elvet is csak 1918. végén, a harcok megszűnése után jelentette be Armstrong ezredes, de még jó tíz évnek kellett elteltie ahhoz, hogy a szupervevő terjedni kezdjen a közforgalomban.

A háború végén és utána még egy ideig technikailag a nem szabványos, rendelésre gyártott közvetlen fűtésű trióda állt rendelkezésre, mint a rádiótechnika egyetlen aktív eleme. A trióda kiválóan megfelelt rezgéskeltőnek, ám erősítő eszközként már komoly gondot jelentett a nagy vezérlőrács-anód kapacitás miatt, amelyet neutralizációval kellett a kritikus esetekben kompenzálni. Ezért vevőoldalon a visszacsatolt egyenesvevő volt a legkedveltebb megoldás, s már ez is óriási előrelépést jelentett a detektoros vevőmegoldásokkal szemben. Az is fontos tényező lett, hogy a trióda egyre magasabb frekvenciákon volt képes folyamatos hullámú rezgést előállítani, s egyre növekvő adóteljesítményt sikerült ezen elektroncsövekből kipréselni.

A viszonylag lassúnak mondható fejlődés eredményeképpen a katonai és a kereskedelmi rádiózás eljutott a középhullámokig, megkezdődött a szikratávírók kiszorulása a rádiótechnikai alkalmazásokból.

A fegyverszünet megkötése utáni időszakban mind a katonaság, mind a kereskedelmi rádiózás átállt az új típusú, immáron a középhullámú tartományra is kiterjedő folyamatos hullámú rádiózásra. Ekkoriban már egyre rémesebbnek tűnt egy szikratávíró megjelenése az éterben, mert a folyamatos vivőhullámú rendszerek alaposan megszenvedték a szikratávírók széles spektrumú zavarjelei által okozott károkat.

A frekvenciatartomány középhullámra kiterjesztése sem bizonyult elegendőnek az egyre növekvő katonai és kereskedelmi igények kielégítése szempontjából. Ebben a felfokozott és megújuló állapotban a rádióamatőrök elavult szikratávíró technikájával való visszatérése az amúgy is szűkös hullámsávokba megrettentette a kormányzati

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

szakemberek egy részét, ezért olyan döntést fontolgattak, hogy Amerikában véglegesen betiltják a rádióamatőr tevékenységet.

Ekkor alakult ki egy valódi, mélyen gyökerező rádióamatőr mozgalom. A korabeli rádióamatőr szervezetek és tagjaik hatalmas lobbierővel támadást indítottak a tervezett kormányzati lépés ellen. Mindenáron azt kellett bizonyítani, hogy a rádióamatőrök hasznosak a társadalom szempontjából és a rádióamatőr tevékenység betiltása óriási társadalmi károkkal jár.

Nos, a rádióamatőrök mindig valamivel többet tudtak valami másról is a rádiózásban, mint a kötött formában dolgozó katonai és kereskedelmi szolgálatok. E megállapítás értendő a technikai megoldásokra, a forgalmazás rugalmasságára, és nem utolsósorban az éter próbálgatására, amit ma úgy mondanánk, hogy terjedéskutatás.

Mindamellet a kontinensnyi ország telefonellátottsága ugyancsak dinamikusan fejlődött, de messze volt még attól, hogy a két óceánpart között legyen megbízható kapcsolat. De attól különösen messze még, hogy a kisebb nagyobb településekre is bevezessék a telefont. Viszont a rádióamatőr mindenütt megtalálható volt az országban, és már a háború előtt is gyakran kérték fel a rádióamatőröket harmadik fél számára továbbítandó, halaszthatatlan üzenetek eljuttatására és/vagy relézésére. Ez akkor társadalmi érdek volt, s ma is ebben gyökereznek a rádióamatőr vészhelyzeti szolgálatok.

Így jutunk el 1921-be, amikor az amerikai rádióamatőrök számára megfordult világ, és a következő részben e történet folytatódik.

– *** –

03 – IRÁNY AZ ELEKTRONCSŐ

1921-ben járunk. Ahhoz, hogy fejlesztések eredményeként az elektroncső gazdaságosan, nagy sorozatban gyártható legyen, meg kell ismerni a piaci igényeket.

Az I. világháború után a hivatalos szervek részéről egyre nagyobb igény jelentkezik a folyamatos hullámú rádiókra, azaz a szikratávírók és az alternátorok kiváltására. Az új rádiók mind adó, mind vevőoldalon elektroncsővel működnek, műszaki kivitelükben, adási és vételi tulajdonságaikban, a frekvenciafoglalás (azaz a sáv szélesség) szempontjából össze nem hasonlítható előnyökkel rendelkeznek a szikratávírók és az alternátoros (azaz a forgógépes) megoldású rádiókhoz viszonyítva.

Ebben az időben, s még közel tíz évig csak a közvetlen fűtésű, háromelektrodás elektroncső, azaz a trióda ismert. Viszont a fejlesztések eredményeképpen a trióda egyre megbízhatóbb, adócsőként pedig egyre nagyobb teljesítmény leadására lesz képes. A csőfejlesztések folyamatosan zajlanak, ugyanakkor velük párhuzamosan kialakul a sorozatgyártás technológiája is. Ha azt számoljuk, hogy egy egyszerű távíró adóvevőbe legkevesebb négy cső kell (kettő a vevőbe, kettő az adóba), továbbá kijelű és teljesítményerősítő csöveket kell alkalmazni, akkor érthető, hogy több szabványos, csereszabatos típus gyártására szükséges berendezkedni a sorozatgyártás során.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Az elektroncső iparszerű gyártása akkor éri meg, ha a különféle típusokból nagy sorozatok értékesítésére nyílik lehetőség.

Mivel a hivatalos forrásból származó megrendelések egyelőre nem eredményeznek kellő nagyságú darabszámokat, a gyártók keresni kezdik azon igényeket, amelyek lehetővé teszik a gazdaságos sorozatgyártást.

Ehhez a rádióamatőrök kiváló piaci szegmensnek látszanak. Mint a korabeli felmérésekből kiderül, 1920–21-ben 25.000 adóamatőrrel és kb. 200.000 konstruktőrrel lehet számolni az országban. Ha ezeket a rádió iránt érdeklődő embereket ráveszik arra, hogy hagyjanak fel a szikratávíróval és a detektoros vevővel annak érdekében, hogy áttérjenek a korszerű, folyamatos hullámú adás- és vételtechnikára, az elektroncsövek sorozatgyártása máris gazdaságosan megoldható. Ebben az időben a rádió műsorszórás még gyerekcipőben jár, viszont 8 évvel később már 16 millió háztartásban lesz rádió műsorvevő készülék. Ilyen robbanásszerű fejlődéssel 1921-ben a csőgyártók még nem számolnak, akkor a dolgok továbbblendüléséhez elegendőek látszanak az adóamatőrökhöz és a konstruktőrökhöz köthető feltételezett igények.

Így áll az ipar a rádióamatőrök oldalára az amatőr rádiószolgálat ismételt engedélyezésének kiharcolásában. Ebben jelentős érvük az is, hogy a rádióamatőröket kivezetik a szikratávírozásból és átállítják a hivatalosokat már egyáltalán nem zavaró folyamatos hullámú rádiózásra, és a korszerű, a nagy érzékenységgű elektroncsöves vételtechnikára.

Ugyanezen érvekkel állnak elő a rádióamatőrök is, pluszként hozzáadva azt, hogy a kontinensnyi ország hivatalos hírközlését is tudják segíteni, ha felmerül ilyen irányú igény a hatóságok részéről. És már a következő évtől fel is merült egy olyan fontos és komoly igény, amelynek érdekében kialakított rendszert majd évtizedekig használja a szövetségi kormányzat. (Ezt később ismertetjük.)

Összefoglalva elmondható az, hogy az Egyesült Államokban az I. világháború után a rádióamatőr szolgálat újraengedélyezése a technológiaváltásnak, az ipari (és ezzel a kormányzati) érdekeknek, továbbá az akkor még fejletlen hírközlési infrastruktúrának volt köszönhető. És akkor még nem beszéltünk a rádióamatőrök különleges technikai és forgalmi tudásának hasznosulásáról a társadalomban, továbbá szerepük-ről a rádiótechnika és rádióforgalom fejlesztésében, fejlődésében.

– *** –

04 – A TÖRVÉNYHOZÁS ÉS A RÁDIÓ

A korabeli rádióamatőrök szempontjából egyáltalán nem mindegy, hogy mit művel a képviselőház és a szenátus a rádiózáshoz kapcsolódó törvényhozás tekintetében. A probléma egyre égetőbb, rendezni kell azt a káoszt, ami kialakult az addig használatos tartott hullámsávokban. Ez pedig 150 méterig (azaz 2 MHz-ig) terjed. Ebbe a tartományba települnek a kormányzati, a tengerészeti, a kereskedelmi rádiórendszerek, ide – idézőjelben – „pofátlanok” be a rádióamatőrök, szörnyű szikraadóikkal jelentős káoszt okozva a hivatalos rádióforgalmazásban.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Úgy tartják, hogy a 2 MHz-nél magasabb frekvenciákon való forgalmazást a korabeli technika nem támogatja, így senki nem ismeri a 2 MHz-nél nagyobb frekvenciák hullámterjedési sajátosságait.

1920. március 8-án Pointdexter szenátor a Tengerészeti Ügyek Bizottságának képviselőjében „Rádiótörvény” címen javaslatot nyújt be a szenátusnak. A javaslat száma: S4038.

E javaslat megmozdítja az amerikai nemzetet. Rádióamatőrök, megfigyelő-amatőrök, hozzáértő és hozzá nem értő állampolgárok, rádióamatőröket képviselő képzett jogászok ezrei vetik rá magukat a törvényjavaslatra és úgyszólván szétcincálják azt. Az az általános megállapítás, hogy ezt nem, és nem szabad törvénybe iktatni. Szerencsére 1921-ig nem is történik semmi, így kár több szót vesztegetni e törvényjavaslatra.

Viszont az már látszik, hogy hamarosan történni fog valami. Az elektroncső fejlesztése rohamtempóban folyik, az üveggömbbe épített elektroncsövek felett eljárt az idő. Valami újjal, megbízhatóval, stabilan használhatóval, nagyobb teljesítményűvel és csereszabattal kell előállni. Ne felejtsük el, hogy ez időben még csak a trióda ismert.

Az amerikai kormányzat egyre több hivatalos külföldi panasznak „örvendhet”, amelyeket az 1912-es londoni Rádiókonferencia megállapodásaira hivatkozva nyújtanak be hozzá. Hajói és rádióállomásai hatalmas interferenciát okoznak, az operátorok pedig folyamatosan és durván megsértik a hívójelekkel és a forgalmi renddel kapcsolatos rendelkezéseket. A rádióamatőrök sem tétlenek, 3 betűs, (ebből az első szám) hívójeleikkel egyre nagyobb adóteljesítménnyel „nyomatják” az, ahogy esik, úgy puffan frekvenciákon. A haladóbbak már képesek átfogni a 15 kHz-től 3 MHz-ig terjedő sávot, nem ritkán 1 kW vagy azt meghaladó teljesítménnyel. Vannak olyanok is, akik boltban vásárolható 7 kW-os szikraadóval boldogítják operátortársaikat az éterben.

Már világosan látszik, hogy a rádióhullámok nem ismerik a határokat, a kormányzatnak mielőbb lépni kell.

1921. áprilisában G. K. Thompson arról értekezik, hogy a következő két évben eldőlhethet a rádióamatőr hobbi sorsa – tovább él, vagy végleg megszűnik. Ahhoz, hogy fennmaradjon, szabályokat kell alkotni, amelyeket az étermunka során be kell tartani. A rádióamatőr tevékenységet engedélyhez kell kötni, ki kell jelölni a hullámsávokat, ahol megjelenhetnek az éterben, szabályozni kell az adóteljesítményt, a forgalmi rendet, s mindezt – bármilyen keserű pirula is – le kell nyelni a rádióamatőr hobbi továbbélése érdekében.

Folyik tehát a lélektani előkészítés, amely a rádiótechnikai magazinokban egy ideje közzétett konstrukciókban is tükröződik. Csöves adó- és vevőkapcsolások garmadája árasztja el a rádiótechnikai lapok oldalait, szikradóról már alig esik szó. A technika-váltás azt mutatja, hogy a szikraadók egyre inkább kiszorulnak a gyakorlatból és a folyamatos hullámú rádiózás teljesen át fogja venni a hatalmat a rádiótechnikában. Gond azért még akad: az elektroncsőre ráfér a további alapos technikai korszerűsítés.

– *** –

05 – CSŐ- ÉS ALKATRÉSZ INNOVÁCIÓ

1921. januárja azzal indul, hogy a Cunnigham Gyártóiipari Társaság egész oldalas hirdetésben Audiotron márkanévvel propagál egy elektroncsövet, amely igen modern kinézetű, és a C-300-as sorozat első tagja. Ez egy trióda, amely alkalmas vevőcsőnek és oszcillátornak egyaránt. A C-301-es típus pedig tengerészeti-haditengerészeti célokra alkalmas nagy stabilitású vevőcső. A csősorozat tagjai foglalatba dughatók, az azonos típusok egymással csereszabatosak.

Az Audiotron márkanév nem ismeretlen, a cég szűk körben már 1915-óta forgalmaz elektroncsöveket, de most valami új dolog kezd kibontakozni. A Cunnigham és egy újonnan alakult cég - az RCA (Radio Corporation of America) az előző évben, azaz 1920-ban kötött egy megállapodást arról, hogy az RCA gyártmányú elektroncsöveket a Cunnigham saját neve és saját Audiotron márkanéve alatt forgalmazhatja.

Úgy tűnik, hogy a rádiócső iparban minőségi ugrás veszi kezdetét, mind műszaki, mind kereskedelmi szempontból. A dinamikusan növekvő kereslet majd igazolja e társulást, hiszen Amerikában tombol a rádióvarázs.

E csövek közvetlen fűtésűek, a vevőcsövek viszonylag alacsony, 40–100 volt közötti anódfeszültségről üzemeltethetőek, természetesen erősítésük függ az anódfeszültségtől.

Ebben az időben komoly problémát jelent az anódfeszültség előállítása még ott is, ahol már van 110 V-os váltakozóáramú közüzemi villamos hálózat. De Amerika legtöbb, főleg kisebb településén még elektromos hálózat sincs. Ahol van, ott nincs rá eszköz, hogy egyenáramot állítsanak elő a váltakozó áramból és azzal üzemeltessék a rádiókészülékeket. A teljesítmény félvezető dióda és a teljesítmény-vákuumdióda még ismeretlen elemei a rádiótechnikának.

Ez a világ az anód és a fűtőtelepek világa. Vannak olyan megszállottak is, akik hálózati forgógéppel hajtanak meg egyenáramú generátort és az így nyert egyenfeszültséggel üzemeltetik a rádiót – mondjuk a kétcsöves visszacsatolt vevőkészüléket. Műsorszórás már itt, ott, amott akad, de a rádió varázsát még csak elenyésző mértékben táplálja.

Színre lépnek más elképesztő újdonságok is. Egy cég tengerészeti célra kifejleszt egy 50 kohmos fejhallgatót. Ez a fejhallgató igen jól illeszkedik a rádiócsövek kimeneti ellenállásához. A technológiai előrelépés ott van ebben, hogy 10.000 menetet képesek feltekercselni tekercstestenként a fejhallgatóban lévő négy tekercsre. Mások csak 2–3000 ohmig képesek gyártani fejhallgatót, ami jól kiszolgálja a detektoros vevőket, de kevés a csövekhez. Mivel az 50 kohmos fejhallgató gyártása macerás, komolyan beindul a kimenőtranszformátor biznisz, s még nagyobb mértékben a csöves fokozatok közötti illesztőtranszformátor gyártás. Van itt minden, ami szem-szájnak ingere. Egy rendesen megépített kétcsöves visszacsatolt vevő variométeres hangolással, transzformátorokkal, telepekkel együtt akár egy íróasztalt is beborít. De megéri, hiszen szól a rádió, az otthonokba egyre inkább beköltöző csoda.

A kor másik újdonsága a forgókondenzátor. Főleg a légforgók keltenek fel nagy érdeklődést, hiszen kinézetre már majdnem olyanok, mint a manapság ismert típusok. Sok kapcsolás bemenetén még csak variométeres hangolás van, kondenzátor egyáltalán nincs. Az amatőrök kezdik felfedezni, hogy ha a bemeneten, rezgőkört al-

kalmaznak, minőségi javulás áll elő a rádió vételi érzékenységében és szelekciós képességében. Mi több, állomásról, állomásra hangolhatóvá válik a rádió.

Mai szemmel nézve viszont elképesztő, hogy a rezgőkörrel és fontosságáról még nem, vagy alig értekeznek a korabeli szakirodalom.

– *** –

06 – AZ ÚJ KORSZAK NYITÁNYA

1921-ben a hordozható rádiókészülékek pályázatán, ma igen tekintélyesnek számító összeget, akkori értékű 100 dollárt osztanak ki második díjként a következő kapcsolású készülékért: 250 menetes, leágazásokat tartalmazó tekercsből, egy kristálydetektorból és egy fülhallgatóból áll a rádió. A tekercshez antenna és földelés csatlakoztatható, ezek huzalok, amiket az emberi testre lehet szerelni. Hangoló-kondenzátor nincs, de minnek is, ha az antennatornyok közelében tényleg szól a rádió.

Szenzációként tálalják azt, hogy még 1920. október 6-án, majd később, azon év novemberében egy skóciai amatőr egy amerikai amatőr távbeszélő adásának részleteit veszi. Úgy tűnik, hogy ezzel megszületett az első amatőr transzatlanti amatőr rádióátvitel, igaz csak egyoldalúan, mert a skót amatőr az Egyesült Királyságban érvényben lévő hatósági tiltások miatt nem üzemeltethet adókészüléket. Egyelőre hasonló a helyzet a világ többi országában is. A két amatőr között postai levelezés kezdődik a műszaki részletek tisztázása és a kísérletek további folytatásának témájában. A skót amatőrtárs kifejezi reményét, hogy az angol hatóságok mielőbb engedélyezni fogják a rádióamatőr tevékenységet és elcseveghet majd amerikai társával.

Az év újdonsága az is, hogy bemutatják a dinamikus hangszórót, amely még elég nevetségesen kinéző tölcseres megoldás. E hangszóró gerjesztőtekercses megoldású, a gerjesztéshez külön 6 volt szükséges. Később az ilyen elvű hangszórók óriási üzleti sikernek fognak majd örvendeni, míg jó idővel később ki nem szorítják őket a ma is ismert és használt állandómágneses hangszórók.

Míg a Cunnigham cég harsányan hirdeti az új típusú rádiócsöveket, 1922 januárjában egy szerény közlemény jelenik meg a General Electric új elektroncsöveinek bemutatása céljából. E csövek szabványosított paraméterekkel rendelkeznek, nagyon hasonlóak a Cunnigham csöveihez és itt is több típus létezik. Foglalatba helyezhetők, négy csapos kivezetésűek – természetesen közvetlen fűtésű triódák. Márkajelzésük pedig RADIOTRON.

Egyelőre ennyit tudunk.

S most ugorjunk 1921. szeptember elsejére. Az RCA, vagyis a Radio Corporation of America megjelenteti az amatőrök számára összeállított első műszaki kiadványát, amelyet az idők folyamán majd több fog követni.

E kiadvány célja az amatőr gondolkodás és a műszaki megoldások átállításának segítése a szikratávírózásról a folyamatos hullámú rádiótechnikára. Forradalmi lépés előtt állunk; véglegesen le kell váltani az elavult és alig hatékony szikratechnológiát.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Ennek pedig kulcsa az új, megbízható, állandó paraméterű, kis jelű, közepes- és nagy teljesítményű, tudományos alapossággal kifejlesztett és szigorú gyártás-technológiájú, csereszabatos elektroncső.

A kiadvány időzítése egybeesik az új, az amatőr rádiózást szabályzó rendelet megjelenésével, amely hosszas vívódás, lobbizás és konzultációk eredményeképpen végre rendezi az amerikai rádióamatőrök addig bizonytalan helyzetét és működésének feltételeit.

Világosan látszik, hogy új korszak veszi kezdetét mind a profi, mind az amatőr rádiózásban. Ez a korszak új technológia bevezetésével jár, és végre helyére teszi a hivatalos rádiózás és az amatőrök szerepét az egyre jobban táguló drótnélküli világban. Elkülöníti a különféle rádiószolgáltatásokat egymástól, ezzel megszünteti azt az óriási káoszt, amely az első világháborút követően kialakult az éterben.

A rádióamatőrökre azért is érdemes külön figyelmet fordítani, mert az amerikai hadsereg 1919-ben és 1920-ban 50.000 képzett rádiótávírást bocsátott el a hadi állományából. Ezek a szakképzett emberek szétszóródtak az ország különböző részeibe, s akit a rádió csodája egyszer megérintett, az bizony a civil életben sem adja fel a rádiózás művelését. Ezen tény tekintélyes módon hozzájárul ahhoz a zűrzavarhoz, ami az éterben kialakult, és amit a műszaki fejlődés segítségével és az új szabályozás bevezetésével mielőbb rendezni kellett.

A következő részben áttekintjük e szabályozást és az RCA által kidolgozott, a szikratávírást leváltó új műszaki megoldásokat.

– *** –

07 – ÚJ RÁDIÓAMATŐR RENDELET AZ USA-BAN I.

1921 szeptemberében járunk. Az RCA első, a rádióamatőrök számára készített és megjelentetett kiadványa berobban a rádióamatőrök és a rádiózás iránt műszaki szempontból érdeklődők világába. Ugyanis kijelöli azt az új irányt, amely a szikratávírást hamarosan a műszaki műemlékek poros világába száműzi és meghatározza azt az évtizedekre előre mutató utat, amelyre lépve a modern rádiózás mai napig tartó fejlődése megindul.

Ez pedig a szabványosított aktív erősítőeszközök világa – első lépcsőben az elektroncső – amit majd jó 30 évvel később kezd lassan kiszorítani a félvezető.

De térjünk vissza 1921-be. A technikai korszakváltás megköveteli a szövetségi kormányzattól, hogy végre rendet tegyen a rádiózás világában kialakult káoszban. Az új technika kitágítja a lehetőségek határait, s azt is el kell ismerni, a rádiózás iránt olyan nagy a lakossági érdeklődés, hogy a rádióamatőröket nem lehet kiszorítani ebből az új világból. S ha már nem, akkor szorítsunk nekik helyet és talán még hasznukat is látja majd a társadalom.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Az RCA első kiadvány már a kialakult és érvényes új rádiózási szabályozásra alapul. Az 1921-es amerikai rádiórendelet az alábbiak szerint szabályozza a rádióamatőr tevékenységet:

Az új szabályozás 4 rádióamatőr kategóriát tartalmaz.

Ezek a következők:

- speciális amatőr állomás,
- általános amatőr állomás,
- korlátozott amatőr állomás és a
- kísérleti amatőr állomás.

A speciális amatőr állomás, úgy is ismert, mint a „Z” osztályú állomás, legfeljebb 375 méteres hullámhosszig (800 kHz-ig) folytathat rádióadást. Tehát a „Z” osztály lekényszerült a 375 méternél rövidebb hullámhosszakra, az alatt övé a világ.

Közbe kell vetni, hogy a korabeli rádiócsövek berezgetési határfrekvenciája 1–3 MHz-nél alig nagyobb, de ez majd idővel egyre jobb lesz.

Az általános amatőr állomás 1 kW-os bemenőteljesítménnyel üzemelhet a 200 métert meg nem haladó hullámhosszakon, azaz az 1,5 MHz-nél nagyobb frekvenciákon.

A korlátozott amatőr állomások a tengerészeti bázisok 5 tengeri mérföldnyi (kb. 9 km) sugarán belül helyezkednek el, fél kW-os bemenőteljesítménnyel üzemelhetnek a 200 métert meg nem haladó hullámhosszakon. Ebben a kategóriában tükröződik a már korábban említett Pointdexter-javaslat lebutított változata; a teljes tiltás helyett teljesítménykorlát lett a Tengerészeti Minisztérium lobbizásának eredménye.

A kísérleti amatőr állomásból két alkategória jött létre; az „X” osztályú és az „Y” osztályú állomások. Az utóbbiak, azaz az „Y” osztályúak általában az iskolai és az egyetemi amatőr állomások kategóriája. A kísérleti kategória adhat 200 méternél is hosszabb hullámokon, azonban a hullámhosszat és az adó bemenőteljesítményt a Kereskedelmi Minisztérium minden esetben egyedileg engedélyezi.

Itt is közbe kell vetni, hogy a magyar gyakorlatban az 1970-es évek legelejétől létrehoztak az „Y” osztálynak megfelelő (jelentése: „ifi”) iskolai amatőr állomásokat, speciális hívójellel. A szerző által felügyelt néhai iskolai állomás hívójele HA5YBB volt. Az Y+két betűs suffix jelentette az iskolai állomásokat, amelyek általában 80 méteren 10 W bemenőteljesítményűek voltak CW üzemmódban.

– *** –

08 – ÚJ RÁDIÓAMATŐR RENDELET AZ USA-BAN II.

Az előző részben megkezdtük az Egyesült Államokban 1921-ben bevezetett új rádióamatőr szabályozás ismertetését. Emlékeztetőül ismételjük meg az amatőr kategóriákat.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Az új szabályozás 4 rádióamatőr kategóriát tartalmaz.

Ezek a következők:

- speciális amatőr állomás,
- általános amatőr állomás,
- korlátozott amatőr állomás és a
- kísérleti amatőr állomás.

A legtöbb kategória a 200 méteres hullámhosszat (1,5 MHz), illetve az annál rövidebb hullámhosszakot korlátlanul használhatja. E szabályozás jól mutatja a rádiótechnika korabeli fejlettségi színvonalát, hiszen úgy tartják, hogy nincs még megbízható eszköz az 1,5 MHz-nél nagyobb frekvenciák professzionális használatára.

De nézzük meg a szabályozás további elemeit.

Minden amatőr állomás köteles az összeköttetés létrehozásához, majd a fenntartásához feltétlenül szükséges minimális adási energiát használni. Ez a kitétel máig írott malaszt maradt, hiszen a korabeli hivatalosan ajánlott adókapcsolásokban nem található kimenőteljesítmény szabályozás. Ma pedig az operátori lustaság, a figyelmetlenség rovására írható a túlzott energia használata, amely inkább az ultrarövidhullámú tartós összeköttetéseknél észlelhető jelenség. A rövidhullámú terjedés változékonysága miatt az energiacsökkentés kevésbé járható út a forgalmi gyakorlatban.

A korabeli amatőr három üzemmódban dolgozhatott; a távíró (CW), a megszakított távíró (ICW) és az amplitúdómodulációs (AM) távbeszélő üzemmódban.

A mai amatőr igencsak felkapja a fejét, ha a megszakított távíró üzemmód (ICW) kerül szóba. Erről az üzemmódról talán még soha nem is hallott. De nem baj, hiszen ez az üzemmód már jó ideje szigorúan tiltott az amatőrök számára. Ennek ellenére eláruljuk, hogy mit is kell érteni a megszakított távíró üzemmód alatt.

1921-ben az amatőrök jó része még szikratávírót használ, vevőkészüléke pedig detektoros vevő, amivel a szikratávíró széles spektrumú, zajos jele kiválóan vehető. Az elterjedőben lévő elektroncsővel előállított folyamatos hullám viszont egy diszkrét frekvencia, amelynek távíró üzemmódban néhány hertz a sáv szélessége. Az ilyen adás a detektoros és az új, de nem visszacsatolt audion vevőkben csak értelmezhetetlen kopogásként hallható.

Emiatt átmenetileg olyan megoldást kell találni, hogy a detektoros és a nem visszacsatolt audion vevőkkel a folyamatos hullámú adókból eredő távírójeleket is értelmezhető távírójelként lehessen venni. Két megoldás adódik erre a problémára. Egy kis forgógép (chopper – azaz szaggató) a lenyomott billentyűáramkört másodpercenként 400–700-szor megszakítja. Ez a vevőkben értelmezhető távírójeleket produkál. A kor ajánlott, népszerűbb megoldása ez. A másik eljárás egyszerűbb; az adó tápfeszültségét nem egyenirányítjuk, így 60 Hz-es, brummos jeleket sugároz ki az adó.

Megjegyezzük, hogy Richard Sorge, a híres kém Japánban a II. világháború idején a legegyszerűbb technika érdekében olyan adót használt, amely 1 csőből állt, és amelyben szintén nem volt hálózati egyenirányítás. Jeleit Vlagyivosztokban vették. Esetében már nem a technikai háttér hiánya, hanem a technika minimalista megoldása volt az adó konstrukciójának vezérelve. Japánban csakúgy, mint az USA-ban 60 Hz a hálózati frekvencia.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Ha belegondolunk ebbe az üzemmódba, nem másról van szó, mint hangzótávíróról. Vagyis egy amplitúdómodulált szaggatott jelet sugároztak ki távíró jelként. Ez az üzemmód még évtizedekig fennmaradt, később az adót chopper helyett 600–800 Hz-es szinuszos jellel modulálták, így a távírójelek az AM vevőkkel is szépen szólóan vehetővé váltak.

Ilyen üzemmód ma már nincs, mert energia és sávszélesség pazarló, emiatt tilos alkalmazni. Az átmeneti korszakban azonban jól szolgálta a rádióamatőröket.

– *** –

09 – A RADIOTRON MÁRKAJELŰ ELEKTRONCSÖVEK

Miután a rádióamatőr tevékenység az I. világháborút követően, 1921-ben végre ismételten, és immár rendezetten folytathatóvá vált az USA-ban, a szikratávírózásról való áttérés a csöves technikára – azaz a folyamatos hullámú rádiózásra – számos megoldandó problémát felvetett.

Korábban már szó esett arról, hogy a csöves rádiók tápellátása ebben a korban igen csak komoly problémát okozott. A csöves berendezések fűtő- és egyenirányított, szűrt nagyfeszültségű anódfeszültséget igényeltek. A váltakozóárammal is megfelelően működő fűtőfeszültséggel kevesebb gond adódott, a 100 és az 1000 V nagyságrendű egyenfeszültségek előállítására azonban megoldást kellett találni.

A korábbi gyakorlat szerint a vevőkészülékek tápellátásában a fűtő- és anódttelepek segítettek, hiszen egy vevő áramfelvétele minimális volt. Sajnos a 200 méteres hullámhossz és környéke terjedési tulajdonságai miatt kis teljesítményű, néhány wattos adóval nem lehetett igazán eredményesen rádiózni. Ide bizony kemény wattok – 50, 100, 250 és 1000 – kellettek. Ne felejtsük el azt sem, hogy az antennák nem voltak hullámhosszra méretezve, az alacsony hatásfok a teljesítmény jó részét felélte.

Ez idő tájt az adók tápellátására az egyik megoldást az egyenáramú generátor jelentette. Gondoljuk csak el; ahhoz hogy egy amatőrállomást üzemeltessünk, kellett egy villanymotor meg egy egyenáramú generátor. Nem volt olcsó mulatság, az egyéb hátrányokról nem is beszélve, pl. helyigény, zaj, stb.

Az RCA 1921 szeptemberében bemutatott csősorozata az új vevő-, a teljesítmény adótriódák mellett kenotron néven bemutatta a nagy áramú, nagy feszültségű termoionos egyenirányító diódát, amely a csöves berendezések hálózatról való tápellátásának problémáját megoldotta. A fűtés mellett csak a megfelelő nagyfeszültségű transzformátor és a szűrőkondenzátor kellett, s íme, máris előállt a kívánt nagy egyenfeszültségű anód tápfeszültség.

Az RCA új csősorozata a RADIOTRON márkanevet kapta.

A RADIOTRON márkanev túléli a II. világháborút, az 1940-es évek végén még forgalomban voltak RADIOTRON márkajelzésű elektroncsövek. A későbbiekben típusról, típusra bemutatjuk az első RADIOTRON termékcsaládot.

RADIOTRON csövek és csőfoglalat 1921-ben

UV-217 kenotron (egyenirányító dióda) 150 W, csőfoglalat, UV-203 adótrióda 50 W
Felirat: „Felhasználása csak amatőr és kísérleti célra engedélyezett”

Megjegyzés:

A Cunnigham márkanév alatt forgalmazott elektroncsövek szintén RCA gyártmányúak.

Az RCA egy General Electric nevű új cégnél gyártatja az elektroncsöveit.

Az antennaproblémákban Harold Beverage próbált segíteni az amatőröknek. A hosszúhullámú adástechnikából hagyományozódott át a hosszú drótos antennamegoldás. Ez úgy nézett ki, hogy több szálát párhuzamosan feszítettek ki a levegőben, majd közepén összekötötték a szálakat és egy dróttal levezették az adóhoz az antennát. Mivel ezek az antennák nem hullámhosszra méretezettek voltak, az antenna és a föld között minél nagyobb kapacitásra kellett törekedni a lehangolhatóság érdeké-

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

ben. Természetesen 1000 méteres hullámhosszakra az amatőrnek fizikailag nem lehetett nagyon hosszú antennát építenie, így az antennák hatásfoka igencsak gyászosan alakult.

Harold Beverage az RCA Nagyérzékenységű Rádióvételi Kutatócsoportjának vezetője szolgál jó tanácsokkal az amatőröknek. Arra fókuszál, hogy az antenna alatti talaj szegényes vagy közepes vezetőképességét javítsa a talajba temetett vezetővel, az úgynevezett ellensúllyal. Az így megnövelt kapacitású antenna jól kihangolható a hosszabb hullámok tartományában. Beverage neve ma sem ismeretlen a rádióamatőrök körében, de nem a talaj vezetőképességének javítása miatt, hanem azért, mert a többszörösen fél-lambda hosszúságú, haladóhullámú vevőantenna találmánya ma is a 160 m-es sávot kedvelők kedvenc vevőantennája. Ezt az antennát Beverage éppen 1921-ben szabadalmaztatja. Megjegyzendő, hogy ebben a korban az akkori amatőrök még a dipólt sem nagyon ismerik. Bár a 200 m-es engedélyezett maximális hullámhossz miatt a dipólantenna méretre már közel jár a gyakorlati megvalósíthatósághoz.

- *** -

10 – AZ ÚJ TECHNIKA MEGOLDANDÓ PROBLÉMÁI

Az RCA 1921-es, kizárólag rádióamatőröknek szánt kiadványának választott minta-állomása a 2ZL hívójelű, Valley Stream település, Long Island, New York állambeli QTH-jú rádióamatőr állomás. Operátora feltehetően az RCA kiváló távirászi képességű fejlesztőmérnöke lehetett. Ezen az állomáson kerültek első ízben gyakorlati ki-próbálásra és tapasztalatszerzésre a RADIOTRON márkanévű elektroncsövek.

Meg kell jegyezni, hogy ez időben a hívójelek egy számmal kezdődnek, amelyet két vagy hárombetűs egyedi azonosító követ. Az USA-ban ekkor még nem lehet számolni nemzetközi rádióforgalommal, az 1,5 MHz-es frekvencia egyelőre nem kecsegtet transzkontinentális összeköttetések lehetőségével. De ha a terjedés időnként lehetővé is tenné, a világ legtöbb országában egyelőre nem engedélyezett a rádióamatőr forgalom.

A 2ZL hívójelű amatőrtársunk 2x50 W-os RADIOTRON adócsővel 1921-ben az 1,5 MHz-es frekvencián (a 200 m-es hullámhosszon) 3000 km-es távolsáig hallható. A rádióamatőr azonban nem nyughat. Kisebb, 3 párhuzamosított szálból álló, 18 m hosszú antennával 1,7 MHz-en sikeresen kísérletezik. Viszont azonnal felmerül egy probléma; a vételi oldalon az amatőr állomások csak akkor tudják venni a jeleket, ha az eredeti (200 m-es hullámhosszra) lehangolt antennájukat a hangolóelemek szélső állásáig tekerve áthangolják. Ez az eredmény rámutat arra, hogy amatőrök nincsenek felkészülve a magasabb frekvenciájú munkára – azaz a hullámhossz megváltozása a rövidebb hullámok felé az antenna lényegi utánhangolását vagy más antenna használatát követeli meg.

Nagy tanulság ez a rádiósok számára, ugyanis emiatt egyelőre úgy tartják, hogy a 200 méternél rövidebb hullámhosszakon a korabeli rádiócsövek nem alkalmasak rádiózásra. Ez pedig nem igaz! 2ZL azt is bebizonyítja, hogy a RADIOTRON csövek 50 méteren, azaz 6 MHz-en is képesek rezegni és teljesítményt erősíteni. Ezzel a kísér-

lettel nagyon nagy előrelépés lehetősége nyílik meg, mert az amatőrök mind technikai, mind az aktuális szabályozás értelmében korlátlanul beléphetnek a rövidhullámú tartományba.

Ne felejtsük el, hogy ebben az időben, mint erősítésre képes elektroncső, csak a trióda ismert. A triódáról köztudott, hogy a nagy anód-vezérlőrács kapacitás miatt még a hangfrekvenciás erősítőkben is hajlamos begerjedni, vagy parazita rezgéseket produkálni.

A RADIOTRON márkanév alatt forgalmazott elektroncsövek pedig a kenotron kivételével kisjelű és teljesítményerősítő triódák. Valóban nem könnyű az amatőrök élete, ezért egyelőre előnyben részesítik az öngerjesztésű adók építését, azaz a teljesítmény-oszcillátoros megoldásokat. Ezek az adók anódban modulálhatók, tehát a távíró mellett az AM fónia üzem is megoldható.

Ha visszagondolunk arra, hogy egy ilyen adó a távíróbillentyű lenyomásának eredményeként milyen távíróhangszínt produkál, borzadva gondolhatunk vissza a vartyogó, frekvenciában csúszkáló távírójelekre – de nyugi, a korabeli vevők sem a keskenysávú vételi képességükről híresek. De legalább nem üresek többé a sávok, az AM fónia meg kevésbé érzékeny néhány kHz-es elcsúszásokra.

1921-ben tehát ott állunk, hogy a rádióamatőrök megkezdhetik a rövidhullámok meghódítását, s erre már szabványosított elektroncső sorozat áll a rendelkezésükre. Viszont a rádiótechnikai áramköri tudás és az antennaelméleti ismeretek még igen csak gyerekcipőben járnak. A legalapvetőbb ismeret – a rezgőkör ismerete – is sötét ló, legalábbis a populáris szakkiadványok hallgatnak róla. A professzionális rádiótechnika fejlődését követve azt már viszont tudjuk, hogy a profik a rezgőkörökről szinte már mindent tudnak, sőt keskenysávú, szelektív LC szűrők fejlesztése folyik titokban. A fránya szabadalmak pedig, az anyagi érdekek miatt nem ösztönözik az új ismeretek publikus megosztására, elterjesztésére.

A kor amatőrjeinek tudása még hiányos, de az már világosan látszik, hogy a szikratávírónak befellegzett.

– *** –

11 – MARCONI ELISMERI A RÁDIÓAMATŐRÖK EREDMÉNYEIT

Eddigi eszmefuttatásunk alapján összegezhethetjük a következő tényeket: az Egyesült Államokban 1921-ben ismételten engedélyezik a rádióamatőrök tevékenységét, s ezt segítő új, szabványosított rádiócső sorozat kerül forgalomba, részben Cunnigham, részben Radiotron márkanévvel. A Cunnigham cég csak kereskedő, az elektroncsövek gyártója az RCA és a mögötte álló, újonnan alakult vállalat, amelynek neve General Electric.

Az amatőrök számára kijelölik az engedélyezett hullámhosszakat; 200 méter és a rövidebb hullámhosszak teljes mértékben az amatőrök rendelkezésére állnak, s ezzel megnyílik a lehetőség a rövidhullámok terjedési sajátosságainak felfedezésére.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Ugorjunk 6 évet előre az időben, és át az Atlanti óceánon, egészen Londonig, 1927 elejére.

Marconi, a nyugati világ rádiózásának legnagyobb tekintélyű szakembere és cégtulajdonosa a londoni Általános Mérnöki Társaság Intézetében tart előadást az új, kontinenseket áthidaló, kis teljesítményű (20 kW-os) rövidhullámú rádiórendszerekről. Természetesen e rendszerek saját cégének termékei.

Előzményként annyit kell elmondani, hogy az angol világbirodalom gyarmatai, egyre intenzívebben követelik, hogy napi kapcsolatba kerülhessenek a központtal, azaz Londonnal. A domíniumok elérése ekkor még csak a rádió segítségével lehetséges (a jelentősebbek közülük: Új Zéland, Ausztrália, India és Kanada).

Marconi az első rendszert (Anglia-Kanada) és annak tapasztalatait mutatja be. 20 kW-os adókkal 250 betű/perc fakszimile átvitelt sikerül elérni e rendszerben 11,5 MHz-en, azaz a 26 méteres hullámhosszon. Ekkoriban a hosszúhullámú rendszerek 200–400 kW-tal üzemelnek, 20 betű/perc átvitelt produkálnak 17 kHz-en, azaz 17600 méteren. Marconi hivatkozik az éppen üzembe helyezés alatt álló 60 kHz-es, 200 kW-os, az USA és Anglia közötti közüzemi rádiótelefon rendszerre is. Többek között megemlíti annak 5 km hosszú Beverage vevőantennáját.

A rövidhullám sem fenéig tejfel. Ugyan elegendő a kis adóteljesítmény, de nagy nyereségű, fadingminimalizáló irány sugárzó antennarendszerre van szükség a stabil és gyors információátvitelhez. És tartalék frekvenciára is, ezért egy másik adó melegtartalékként üzemel.

Az antennakomplexum 16 darab fázisban elhelyezett huzalból készült vertikális sugárzót tartalmaz, amelyek mögé darabonként 4 huzal reflektort telepítenek. Az egész rendszert két magas torony között kifeszített sodronyokról lógatják le. Ennek az antennának a költségigénye a rövid hullámhossz miatt viszont töredéke a grandiózus hosszúhullámú antennarendszerekének.

Marconi előadásában kitér a rádióamatőrök szerepére a rövidhullámok felfedezésében. Bevallja, hogy az első Anglia–Új Zéland rádió-összeköttetés a rádióamatőröknek köszönhető, amely ugyan véletlenszerűen jött létre, és időlegesen fenntartható kapcsolatokat eredményezett, de az amatőrök bebizonyították, hogy a rádió a rövidhullámon kis teljesítménnyel, egyszerű antennákkal is képes kontinenseket áthidalni. A rádióamatőrök számos eredményét vizsgálták meg, és arra a következtetésre jutottak, hogy a negatív eredmények is eredmények, amelyek feltételezhető okai között szerepelt a kis teljesítmény, a kis antennák és a rádióamatőr állomások kedvezőtlen telepítési elhelyezkedése, pl. árnyékolt környezetben.

A professzionális rádiótávközlés számára tehát a következő tanulságokat lehet levonni a rádióamatőrök rövidhullámú felfedező munkájából:

- Két pont közötti nagy távolságú rádiótávközlésben elegendő a rövidhullámú rendszerrel a hosszúhullámúakéhoz viszonyított töredék teljesítmény használata.
- A nagy nyereségű irány sugárzó antennák jelentősen javítják az összeköttetés időtartamát és megbízhatóságát.
- Az antennarendszert úgy kell kialakítani, hogy minimalizálja a fading jelenséget.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

- Az antennarendszerek konstrukciója, kivitelezése sokkal egyszerűbb a hosszúhullámúakéhoz viszonyítva, nem beszélve a töredék költségekről.
- Két vagy több frekvenciás rendszereket kell meleg üzemben tartani, ha az egyik frekvencián megszűnik a terjedés, egy másikon folytatható az összeköttetés,
- A rendszereket megfelelő, nem árnyékolt földrajzi pozícióban kell telepíteni.

Marconi tehát nyilvánosan szóban, majd nyomtatott formában is elismeri a rádióamatőrök úttörő munkáját a rövidhullámok tulajdonságainak felfedezése és használhatósága szempontjából. Mi több, Marconi saját magáról is úgy nyilatkozik, hogy ő személy szerint egy lelkes amatőr.

A következő részben visszatérünk a rövidhullámú kezdetekhez, azaz 1921-be.

– *** –

12 – NEMZETKÖZI EGYEZTETÉS A RÁDIÓZÁSRÓL I.

A Nemzetközi Rádiókommunikációs Technikai Bizottság egyes tagjaiból álló csoport az előző Washingtoni konferencia határozatának megfelelően 1921. június 21. és augusztus 22. között Párizsban tartotta meg aktuális tanácskozását, ahol az egész világot érintő, a nemzetközi rádiózásra vonatkozó kérdésekre kellett választ találniuk. E válaszok alapján javaslatokat dolgoztak ki, amelyek megalapozták a kor globális rádiózási rendjét, és egy részük a mai napig kihatással van a nemzetközi rádió szabályozásra.

A nemzetközi bizottságba tagokat delegált az Egyesült Államok, Franciaország, Nagy Britannia, Olaszország és Japán. Ez az I. vh. után első ízben összehívott, történelmi-nek nevezhető, globális kérdésköröket részleteiben taglaló tanácskozás megalapozta a rádiózásban szükséges nemzetközi együttműködés metodikáját, továbbá rámutatott a későbbi rádiókonferenciák megtartásának szükségességére az előzetesen egyeztetett témakörök megtárgyalása és rendezése céljából.

A bizottság feladata 14 kérdéskör megválaszolására és javaslatok előterjesztésére terjedt ki, amelyeket 1923. január elsejétől való érvénybe lépéssel kívántak elfogadtatni a nemzetközi közösséggel. A továbbiakban a napirendre kerülő témák közül csak az érdekesebbeket emeljük ki.

A rádióállomások típusát, figyelembe véve a kor technikai fejlettségét a következőképpen határozták meg:

- Fix telepítésű rádióállomások, amelyek közé tartoznak polgári és katonai állomások, parti állomások, jeladók, irány sugárzó- és mérőállomások, időjárást sugárzó állomások, standard időt sugárzók, távvezérlők, stb.
- Mobil állomások, tengeri, szárazföldi, légi mozgók, ezen belül a feladatnak megfelelő alcsoportokat alakítottak ki, pl. mozgó jeladók, iránymérők, stb.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Üzem mód szerint a következő felosztást javasolták: A1 folyamatos hullámú távíró, A2 hangzó távíró (azaz hangfrekvenciával modulált távírójel sugárzás) és A3, az amplitúdómoduláció. A B csoportba alcsoportok nélkül tartoznak a csillapított hullámú rendszerek is. Ökölszabályként azt javasolták, hogy a szikratávíró elvű rendszerek nem sorolhatóak be az A üzem mód csoportba.

A rádiózás nyelvezetében is változásokat javasoltak, ugyanis az igen változatos és nem mindig értelmezhető műszaki kifejezések helyett szabványos szakmai terminológia szükséges.

A továbbiakban a sztatikus vagy az azzal egyenértékű „X” betű helyett az „atmoszférikus zavarok” kifejezést kell használni. A „drótnélküli – wireless” szó helyett a rádió-távíró vagy a rádió-távbeszélő szavakat kell alkalmazni. A háromelektrodás elektroncsövet a továbbiakban „audion” helyett triódának nevezik, feladata szerinti megkülönböztetése pedig az „egyenirányító”, „erősítő” és az „oszillátor” szavakkal történik meg.

Az alkatrészeket a következőképpen kell elnevezni; „ellenállás”, „induktivitás”, „kondenzátor vagy kapacitás”. A velük történő rendszer elemek összekapcsolását pedig csatolásnak kell nevezni (például induktív csatolás). A rádiócső neve (több angol elnevezés helyett, pl. vákuumcső, szelep) a továbbiakban az „elektroncső” lesz.

Az irányt meghatározó berendezéseket rádió iránymérőnek vagy goniométernek kell hívni. Az antenna szó pedig olyan elektromos vezetőre vagy vezető rendszerre használandó, amelynek feladata az elektromágneses hullámok kisugárzása vagy felfogása és elektromos jellé történő alakítása. Ebbe nem értendő bele a tartószerkezet, az öntartóként kialakított antenna neve a „torony”, az antennatartók neve pedig az „árbc”. A továbbiakban a tekercs szó nem jelent antennát, a tekercselt antenna neve „tekercsantenna”.

A frekvencia megjelölése a továbbiakban a hullámhossz helyett ciklus/szekundumban kerül kifejezésre, többszöröse a kc/s és a Mc/s. Megjegyzendő, hogy ma a ciklus/szekundum mértékegységnek a hertz (Hz) felel meg, a frekvenciára való áttérés a maga korában, amikor még mindent hullámhosszban, azaz méterben adtak meg, fontos előrelépés lett a rádiózásban. Viszont egy darabig még tolerálandónak tartották a méter használatát. A ciklus/szekundum használata a következő évtizedek során annyira beleivódott a köztudatba, hogy az amerikai amatőrök között bőven akadtak olyanok, akik még a '90-es években is használták a c/s mértékegységet.

A következő részben folytatjuk a Bizottság javaslatainak ismertetését.

– *** –

13 – NEMZETKÖZI EGYEZTETÉS A RÁDIÓZÁSRÓL II.

A Nemzetközi Rádiókommunikációs Technikai Bizottság 1921-ben tartott több hónapos egyeztetésének fő témája a frekvenciakijelölés körül kialakult végeláthatatlan és parttalan vitákkal övezett kompromisszumkeresés lett.

Az I. vh. után az elektroncső elterjedése következtében megsokszorozódott rádióadók száma miatt oly mértékű káosz alakult ki az éterben, hogy nemzetközi megoldást kellett találni a konszenzusos frekvenciakijelölésre az egyes rádiószolgálatok számára.

Nem könnyű feladat ez, különösen akkor, amikor a használható rádiófrekvenciás spektrumot még csak 10 kHz és 1500 kHz közé esőnek tartották.

Ebbe a szűk spektrumba kellett beszorítani a globálisan egyre terjedő kereskedelmi, kormányzati, katonai, továbbá a földi, tengeri és légi mozgó, valamint a kísérleti és a navigációs rádiószolgálatokat, az idő- és frekvenciastandardot sugárzó állomásokat, s legutolsónak az amatőr állomásokat.

1921-re már világosan kiderült, hogy az egyes szolgálatok nem csak belföldi irányban kommunikálnak. A nemzetközi forgalom egyre bővült, ezért ki kellett jelölni azokat a szegmenseket ahol a meghatározott irányú és célú állomások a lehető legzavartalanabban bonyolíthatják le a forgalmat, illetve adásukat ne zavarják oda nem illő rádiókommunikációval.

Szerencsére ebben a korban nincs még műsorszolgáltatás, a műsorszórással egyelőre kísérleti állomások próbálkoznak – eseti jelleggel. Ezért a szűk spektrum így nem lesz terhelt a nagy sávzélességű, nagy teljesítményű adókkal, azonban az igények nélkülük is akkorák, hogy számos békát le kell nyelni a javaslat előkészítése során, annak érdekében, hogy az előterjeszhető állapotba kerüljön.

A különböző szolgálatok számára kijelölt frekvenciaszegmensekre meghatározták a használható üzemmódot is (távíró és/vagy hangzótávíró és/vagy amplitúdómodulált /vivőhullámos/ fónia).

Azért nem érdemes a végül elkészült javaslat részleteibe belemenni, mert az akkori frekvenciakiosztás mára teljesen elavult, egyetlen része maradt hosszú ideig, a XXI. század legelejéig érvényben. Ez pedig az 500 kHz és környéke, mint vészhelyzeti kommunikációs frekvencia kijelölése volt. Mára már ezt a kijelölést is felülírta az élet, amivel a rádióamatőrök jártak jól.

Apropó, rádióamatőrök. A 200 méternél kisebb hullámhosszakat, azaz az 1,5 MHz feletti frekvenciákat olyan szolgálatok számára tartották alkalmasnak, ahol az áthidalható távolság igen kicsi, továbbá a 200 méternél kisebb hullámhosszakat korlátlan amatőr használatra jelölték ki (gondolván, hogy az amatőrök majd jól ellesznek a közeli, szomszédos állomásokkal történő összeköttetésekkel). A 200 méter alatti hullámhosszakra nem készült felosztás, hiszen minek, ha ezek a rövid hullámok (azaz a magasabb frekvenciák) alkalmatlanok nagyobb távolságú összeköttetésekre.

Nos, e szemléletmódból is világosan kiderül, hogy csak a rádióamatőröknek köszönhető a rövidhullámú terjedési sajátosságok felfedezése és ismertté tétele.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

1921-ben még nem sejtik, hogy a rádiózástechika és a nemzetközi rádiózás a következő években óriási fejlődésen megy keresztül, és 6 évvel később, a Washingtoni Nemzetközi Rádiókonferencián óriási harc alakul ki a 30 MHz-ig terjedő spektrumban minden lehetséges frekvenciaallokációért. Még azt sem sejtik senki, hogy 1930-ban műsorvevő készülék lesz 16 millió amerikai háztartásban, ami az összes amerikai háztartás fele.

Azt sem gondolják még ekkor, hogy a rádiótechnikai ipar hatalmas iparággá növekszik és jelentős nemzeti jövedelmet termel.

A rádióamatőröknek pedig csak néhány nagyon szűk szegmens marad 30 MHz-ig bezárólag.

– *** –

14 – INNOVÁCIÓ, ŐRÜLT ÖTLETEK - ELŐ VELÜK! – I.

Ez alkalommal kicsit vissza kell lépünk az időben, hogy némi kitérő után ismét visszaérkezzünk 1921-be.

A Radio News nevű, New Yorkban havonta kiadott szaklap főszerkesztője, bizonyos Gernsback úr – társszerkesztője bevonásával – 1920. novemberében vezércikket tesz közzé "Őrült ötletek" címmel.

Azt fejtegeti, hogy egy rendkívül kíváncsi és bolondos fiatalember, bizonyos Marconi nevű, az idők folyamán folyamatosan megkérdőjelezte a tanulmányai során megismert, tudományosnak hirdetett tanokat és bebizonyította azok tarthatatlanságát. Végül eljutott oda, hogy 1920-ban már a rádiózás tudományának világszerte ismert egyik legnagyobb elméjévé, feltalálójává és mérnökévé küzdötte fel magát.

Hasonlóan őrült ötleteinek megvalósításával vált ismertté és világhírűvé egy bizonyos Thomas Edison nevű fiatalember. Amennyiben történetükből levonjuk a tanulságokat, Gernsback úr felszólít arra, hogy ne tartsuk vissza magunkat attól, hogy a kor rádiózásában őrültnek tűnő ötleteinkkel előálljunk, és keressük az új utakat.

Mindjárt fel is tesz egy kérdést, amelyet szó szerint idézünk:

"Lehetséges-e, hogy veszünk egy kristálydetektort és belőle vagy segítségével erősítésre képes valamit faragjunk? Pont olyat, mint az elektroncsöves erősítő."

Húha! Ez valóban igazi őrült ötlet 1920-ban! Hiszen még azt sem tudjuk, hogy egyáltalán mitől és hogyan is működik a kristálydetektor.

Gernsback úr nem mérnök, nem is tudós. Ő újságíróként a magazinok szerkesztéséhez és kiadásához ért igazán, de amit művel e vezércikkkel és ezzel a szemléletmóddal, azt ma úgy hívják, hogy innovációs menedzsment. Ő, mint szakmán kívüli, maga köré akarja gyűjteni a szakma amatőr zsenijeit és meg kívánja adni nekik a publikálás, a nyilvános vita lehetőségét. Mert ez hajtja előre a világot – az őrült ötletek

megvalósítása, a tudományos tabuk megdöntése, az új eljárások és megoldások keresése.

A vezércikkkel elvetett mag csírázni kezd.

A következő évben, tehát 1921-ben egy brazil amatőr, név szerint G. Gatis, hivatkozva a vezércikkben foglalt felszólításra, olyan kristálydetektoros készülék kapcsolási rajzát teszi közzé, amely elmondása szerint bizonyos körülmények között erősítéssel rendelkezik. Magát a kapcsolást elnézve, lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. A kapcsolat 3 fokozatból áll. Az első fokozat sima detektoros vevő, ezt transzformátorral csatolja a következő fokozatra, amely kristálydetektort, telepet, feszültségbeállító potenciométert és egy kondenzátort tartalmaz. E fokozatot szintén transzformátorral csatolja a következőre, amely ugyanaz, mint az előző, kivéve azt, hogy a kicsatoló transzformátor helyett itt már a fülhallgató van.

Gatis vételi példákkal igazolja e kapcsolat működését, amiben az a furcsa, hogy az erősítőnek nevezett fokozatokban a kristálydetektoron nem folyik át a telep árama, mert a kondenzátor sorosan választja el a teleptől. Fura egy megoldás, talán valamilyen parametrikus erősítésről lehet szó?

No, de egyáltalán mit tudunk a hagyományos kristálydetektorról?

Feltalálója bizonyos Greenleaf Whittier Pickard nevű mérnök, aki 1907-ben és 1908-ban benyújtott szabadalmi szerinti bizonyos kristályokat foglalatra helyez, alul fémmel kiöntve kapja az egyik pólust, felül rugóval megnyomott réz vagy ezüst tűt szorít a kristály felületéhez azzal a lehetőséggel, hogy különböző, aktuálisan a legkedvezőbb hatást biztosító felület megkereshesse. Javaslatára szerint ezek a kristályok lehetnek olvasztott cinkoxid, tükrös felületűre csiszolt szilícium, molibdenit, vörös cinkoxid, vaspirit és szilíciumkarbid.

E detektorok kiválóan alkalmasak a rádióvételekre. Pickard úr szabadalmi magyarázata szerint a tű és a kristályfelület közötti nagy ellenállás miatt az átfolyó nagyfrekvenciás áram hatására hő keletkezik, amely a termoelektromos hatás miatt elektromos feszültséget kelt, ez pedig biztosítja a rádióhullámok hangfrekvenciává történő demodulálását. Szabadalmait elfogadják, a kristálydetektor évtizedekig uralja, majd még hosszú ideig jelen van a rádió vételtechnikában.

Nos Pickard úr szabadalmaiban leírt működési elv messzemenően téves. Ennek felismerése már az 1920-as években megtörténik, de senki nem tud elfogadható magyarázatot adni a kristálydetektor működésére.

Egészen 1949-ig így marad a dolog. Ugyanis ez évben teszi közzé matematikai magyarázatokkal bőven megtűzdelt tudományos közleményét egy bizonyos William Shockley szilárdtestfizikus a bizonyos kristályokban végbemenő elektromos folyamatokról. Vagyis a félvezetők valódi fizikai viselkedéséről és a tranzistorhatás magyarázatáról.

A következő részben még visszatérünk Gatis úr kapcsolására és Pickard úr egy másik fontos találmányára.

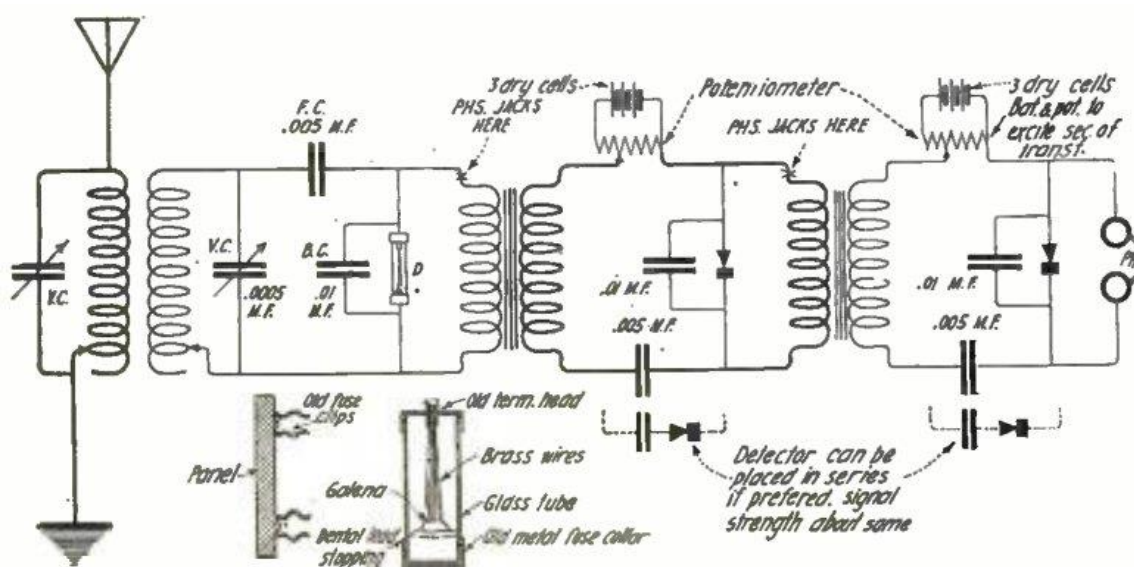
— *** —

15 – INNOVÁCIÓ, ÖRÜLT ÖTLETEK - ELŐ VELÜK! - II.

Az előző részben G. Gatis brazil amatőrtárs 3 fokozatú, szerinte erősítéssel rendelkező, kristálydetektorokat alkalmazó kapcsolásáról elméltünk. Adósak maradtunk néhány fontos technikai részlettel, amelyek szinte jóslásnak vehetők az akkor előre be nem látható távoli jövő szempontjából, s amelyek abból a korból származnak, amikor még azt sem tudtuk, hogy hogyan és miért működik a kristálydetektor.

Gatis úr az első fokozatban, mint normál detektoros vevőben, galenit kristályból épített egy speciális kivitelű detektort. Egy lebontott olvadóbiztosító üvegcsőben helyezte el a kristályt, amelynek foglatát alul fogorvosi amalgamból alakította ki, felül pedig többszálás, fixen rögzített, seprőszerűen szétbontott, a kristályfelülettel érintkező rézhuzalok biztosították a másik pólust. Az üvegcsövet fémkupakkal zárta le, így a detektor biztosító foglalatba pattintható volt. Igen, a Gatis-féle megoldás az évtizedekkel későbbi üvegtokozott tús diódákra emlékezteti a jelen rádióamatőreit.

A galenit kristály ólom-szulfid vegyület, még a '60-as években is készültek amatőrkészülékek galenit kristályos vevőkkel, sőt az ügyesebb, vegyész hajlamokkal is rendelkező amatőrök otthon gyártották le a kristályt.

Gatis-féle, állítólag erősítéssel rendelkező kristálydetektoros készülék kapcsolási rajza (1921.). Vajon tényleg működik?

Gatis úr megjegyzi, hogy a következő két erősítőfokozatban a galenit nem működött, ezért ezekben az erősítőfokozatokban szilíciumkristályokat kellett alkalmaznia. A miértjét nem tudta megmagyarázni. Végül arra jutott magában, hogy a kristályok közötti ellenállás különbség lehet az ok. Ha a Gatis-kapcsolás működött, nem is járt messze az igazságtól, a szilícium nagyobb nyitóirányú feszültsége okán. Emlékezzünk

csak, majdnem három évtizeddel később *Walter Brattain*, *John Bardeen* és *William Shockley* elméletileg és gyakorlatilag oldották meg a kristályok rejtélyét az 1947–48-as félvezetős találmányukkal, a tranzisztorral.

G. Gatis amatőrtársról elmondható, hogy a rádiótechnika olyan területére tévedt, amely saját korában csak kérdéseket hagyott maga után, s amelyekre értelmes és megalapozott válaszok csak évtizedek múlva, intenzív kutatások eredményeképpen születettek meg. Gatis nevét ezért érdemes megjegyezni.

Az előző részben már szóba került a kristálydetektorok feltalálója Greenleaf Whittier Pickard úr. Kiválóan képzett mérnök volt, a Harvardon, majd az MIT-n folytatta tanulmányait, s a rádiótechnika területén magasra ívelő szakmai karriert futott be. A kristálydetektor tökéletesítése érdekében Pickard úr és munkatársai négy év alatt több mint harmincegyezer kísérletet végeztek, amelyek során megkeresték a legkedvezőbb detektorhatást produkáló kristályokat. Meg kell említeni, hogy munkájuk során alkalmasnak találták a molibdenit kristályt is, amely több mint száz év után ismét az érdeklődés homlokterébe került, mint lehetséges tranzisztor alapanyag. A 2015. év felfedezése a TFET, azaz az alagút térvezérelt molibdenit tranzisztor, amely 0,1 V-os, minden korábban ismert félvezetőnél alacsonyabb szintű logikai kapcsoló.

Pickard urat mindenféleképpen a félvezető-technika szülőatyjának kell tekinteni, hiszen ő hívta fel először a figyelmet a szilárdtestek elektronikai alkalmazhatóságára.

Az elektroncső elterjedésével a rádió iránymérés, a rádió navigáció gyakorlatilag üzembiztosan megvalósítható technikává vált. 1921-ben kezdett a rádió navigáció iránti igény jelentősen felfutni, elsősorban a hajózás területén, majd a légi közlekedésben. E megoldások lényeges eleme volt az iránymérő antenna, ekkor még keret-antenna, amely szintén Pickard úr egyik, akkoriban már több mint egy évtizeddel korábbi találmánya volt.

De ez még nem minden; Pickard úr a keretantennával kapcsolatos munkája során mellékesen feltalálta a QRM és a zaj kiszűrésére alkalmas antennarendszer megoldást is, amelynek hasznát a hazai amatőrök akkor látták igazán, amikor megkapták az 50 MHz-es kísérleti engedélyt az akkor még sugárzó 56 MHz-es TV adó mellett, amely bőven betakarta az 50 MHz-es amatőr szegmenst is – szörnyű kattogásával.

A következő részben Pickard úr antennatalálmányaival ismerkedünk meg.

– *** –

16 – KERETANTENNA, RÁDIÓ IRÁNYMÉRÉS

Az előző részben már említésre került, hogy Greenleaf Whittier Pickard úr a kristálydetektorok felfedezése utáni másik nagy jelentőségű felfedezése a mágneses antenna lett, amely az 1920-as évek elejétől (a sorozatgyártású elektroncsövek elterjedésének időszakától) kapott egyre nagyobb szerepet bizonyos rádiótechnikai alkalmazásoknál. Ez pedig a rádió iránymérés és a rádiónavigáció, azaz a goniometria.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Pickard úr a kristálydetektorokkal való foglalkozását követően elgondolkodott azon, hogy az elektromágneses hullám két komponenséből (az elektromos és a mágneses komponensekből) hogyan lehet hasznot húzni. 1908-ban felfedezte, hogy az elektromágneses hullám mágneses komponens elektromos jelet indukál egy, a hullámhosszhoz viszonyítottan igen kicsi méretű hurok vagy tekercsként kivitelezett antennában. Felfedezte azt is, hogy ezek az antennák nagy mértékben irányérzékenyek, még hozzá úgy, hogy az antennakeret síkját az adó felé beforgatva kapja a legnagyobb jelerősséget.

Megjegyzés:

A keretantenna korlátozottan alkalmazható iránymérésre. A térhullámok kialakulása rontja a pontosságot, ezért más antennamegoldásokat alkalmaznak precíziós mérésekre olyan frekvenciákon, ahol térhullám kialakulása várható.

Ezt az elrendezést ma keretantennaként ismerjük, amely állhat egyetlen menetből akár több menetből is elkészíthető. A több menetet az antenna síkjában tekercselik fel. Ez az antenna nem érzékeny az elektromágneses hullám elektromos komponensére, mert mérete elhanyagolhatóan kicsi a hullámhosszhoz képest, a mágneses komponens viszont feszültséget indukál az antennában.

Pickard úr 1908-ban szabadalmaztatta felfedezését a következő címmel: „Intelligens kommunikáció a mágneses hullámok segítségével”. A szabadalmi leírásban elemezte az elektromágneses hullám mágneses és elektromos komponensét, majd levezette az antenna működési elvét a mágneses komponens vonatkozásában. E szabadalom alapján megszületett a mágneses hurokantenna, amely azzal az előnnyel is járt, hogy kondenzátor segítségével rezonáns rezgőkörként is funkcionált, így jelentősen javult az indukált jelfeszültség nagysága a rezonanciafrekvencián. De az antenna legfőbb erénye az volt, hogy irányérzékenységevel a vett adóállomás földrajzi irányát meg lehetett vele határozni. Azon a problémán, hogy az antenna két egymással ellentétes irányban volt azonos mértékben irányérzékeny, Pickard úr később úgy segített, hogy egy segédantenna használatával sikerült az antenna iránykarakterisztikáját szívgörbe alakúvá tennie. Ezzel megszűnt az előre hátra viszony jel nagyság azonosága, vagyis az antenna előre irányban lényegesen nagyobb jelet produkált, mintha az adóhoz viszonyítva hátra irányba fordították volna.

Megjegyzés:

A mérés jelminimumra történik, ugyanis a minimumot könnyebben és pontosabban meghatározni, mint a maximumot.

A rádió irányméréssel foglalkozó rádióamatőrök ma jól ismerik az irányméréshez szükséges irányérzékeny antennákat, így a szívgörbét is a rövidhullámon alkalmazott iránymérő antennánál (amely a rövidhullámú amatőr gyakorlatban egy ferritruhas rezgőkör elektrosztatikus árnyékolással, mögötte egy botantenna a szívgörbe karakterisztika kialakításához).

Pickard úr találmánya a maga idejében kevés jelentőséggel bírt, ugyanis a kristálydetektoros vevőkkel nem igazán lehetett nagy távolságú, pontos irányméréseket végezni. Ez a helyzet gyökeresen megváltozott az elektroncsövek elterjedésével, azaz a rádió vételtechnika fejlődésének új technológiai lépcsőjében. 1921-ben az egyik kiemelt fejlesztési irány lett a rádió iránymérés és navigáció, ahol a Pickard-féle mágneses antenna a rendszer fő elemét alkotta a csövekkel megnövelt érzékenységgű, új típusú rádióvevők mellett.

Képzeljük csak el; felszáll egy repülőgép egy bizonyos célállomás irányába. A navigáció a mágneses iránytű szerint történik, de hiába tartja az irányt a gép, az oldalszél miatt fokozatosan eltolódik a célrepülőtérről. Ahhoz, hogy a helyes irányba haladjon a cél felé, a rádió iránymérő berendezés segítségével időnként korrigálni kell a haladási irányt, hogy a célrepülőtérről érkezzen meg.

Ugyanez a helyzet a tengeri navigációnál. Egy hajó New Yorkba tart, az Atlanti óceán közepén már vehető egy nagy teljesítményű New York-i adóállomás. Az adó irányát bemérve a navigátor megkapja azt az adatot, hogy mennyivel kell korrigálni a haladási irányt annak érdekében, hogy a hajó végül tényleg a New York-i kikötőbe érkezzen, s ne valahol Rhode Island partjainál keresse a célkikötőt, mert az áramlatok és a viharok elsodorták északi irányba.

Nos, ez volt a helyzet 1921-ben. Az elektroncsöves vételtechnika és a Pickard-féle mágneses antenna új lehetőséget kínált egy kényelmes, mindentől független, kiváló navigációs megoldásra. A hajózás és a gyors ütemben fejlődő repüléstechnika igényei olyan mértékűek lettek, hogy a rádió iránymérési és a rádiónavigációs technológia egy új iparágáá növekedett a rádiózástechnikán belül.

A következő részben folytatjuk a mágneses antenna történetét.

– *** –

17 – A ZAJANTENNA FELTALÁLÁSA

Az előző részben áttekintettük a mágneses hurokantenna Greenleaf Whittier Pickard mérnök által 1908-ban történő felfedezésének, majd az 1920-as évek elején e felfedezés kezdődő karrierjének történetét.

E részben Pickard úr egy szintén korát némileg megelőző, 1920-ban bejelentett felfedezését vesszük szemügyre. E bejelentésnek csekély 13 évet kellett várnia arra, hogy szabadalomként bejegyezzék.

Miután az 1920-as évek legelején az elektroncső – noha még szűk körben – de már rendelkezésre állt, a rádiózás még leginkább a hosszuhullámú tartományhoz kötődött. A hosszuhullámokkal több baj van, noha a rövidhullámú amatőrök számára ezek a problémák kevésbé ismertek.

A hosszuhullámok a föld mágneses erővonalai mentén terjednek. Ennek következtében a troposzférában létrejövő viharok villámai, elektromos kisülései állandó recsegést, ropogást idéznek elő a hosszuhullámú vevőkben, s ezek jelentősen zavarják a vételt. Viharok pedig mindig vannak valahol, de különösen tűrhetetlen zavarok jelentkeznek akkor, ha a közelben alakulnak ki.

A következő problémát az antennák jelentik. A kilométeres és a sokszor kilométeres hullámhosszakra elméletileg igen, technikailag azonban nem lehet rezonáns antennát építeni. E tény következtében a fizikailag megvalósítható, grandiózus méretű antennák hatásfoka méretük ellenére is igen gyászosan alakul; a beléjük vezetett nagyfrekvenciás energia töredékét képesek csak lesugározni. A harmadik probléma a terjedési sajátosságokból adódik; a hosszuhullámok nagyobb csillapítást szenvednek a

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

terjedés során, mint a rövidhullámok egy kialakult jó terjedés esetén. Cserében viszont a hosszúhullámú terjedés nem függ az ionoszféra pillanatnyi állapotától, ezért üzembiztos rádió-összeköttetés biztosítható a föld tetszőleges két pontja között. Csak teljesítmény kérdése az egész.

Ahhoz, hogy hosszúhullámon géptávíró és fakszimile adások adatfolyamát ne károsítsa a recsegés, ropogás, azaz a légköri zavar, igen lassú adatátviteli sebességet kell alkalmazni. A morze adások füllet történő vétele sem kellemes az állandó recsegés ropogás közepette, sőt egyes kisülési impulzusok akkorák, hogy az operátorok a fájdalomküszöb meghaladása miatt ösztönösen ledobják a fejükről a fülhallgatót. A hosszúhullámú sávok növekvő zsúfoltsága miatt pedig egyre több zavaró állomás nehezíti a vételt. 1920-ban járunk.

A Pickard-féle mágneses hurokantenna javít valamit a helyzeten, ugyanis irányérzékenysége miatt valamennyire szűrhetőek a légköri és a más rádióállomások által okozott zavarok. De nem eléggé.

Pickard úr logikusan úgy gondolja, hogy ha vesz még egy antennát (nevezzük segédantennának) és annak jeleit a fő vevőantenna jeleivel ellentétes fázisban összeadja, a nem kívánt zavarójelek kioltódnak. Természetesen ez a jelenség csak egy adott frekvenciára igaz, hiszen csak ezen a beállítható frekvencián lehet venni, majd előállítani a nem kívánt jellel ellentétes fázisú jelet. Ezzel a megoldással kiszűrhető egy szomszédos zavaróadó, ugyanúgy, mint a vételi frekvencián jelentkező sztatikus zörejek és más, nem természetes eredetű zajok, zavarok.

Két keretantennával (mágneses hurokantennával) a nem kívánt jelek adott irányból szűrhetőek, a fő keretantennával a venni kívánt adó maximumára állunk, a segédantenna a zavarójel irányába kerül beállításra.

E megoldás modern változata a zajantennás megoldás, a segédantenna egy kisméretű körsugárzó antenna, a fő antenna bármi lehet. A zajantenna a környezeti zavarjeleket érzékeli, ezeket ellenkező fázisban hozzáadva a főantenna jeleihez, kioltódnak a környezeti zavarjelek, így a hasznos jelre vonatkozó jel/zaj viszony jelentősen megnövelhető – azaz a hasznos jel nem temetődik el a zajban.

E megoldás megemésztéséhez a szabványügyi eljárásnak 13 évre lesz szüksége, amely jól jellemzi a kor rádiótechnikai fejletlenségét. De a rádiótechnika forradalma az 1920-as évek elején az elektroncsövek tipizálásával új korszakba lépett, noha a Pickard-féle megoldás megismeréséhez és a rádióamatőrök közötti elterjedéshez még bizony néhány évtized fog majd eltelni.

Mint az már korábban említésre került, hazánkban akkor került e megoldás reflektorfénybe, amikor a földi sugárzású TV adók megszűnése előtt az amatőrök megkapták az 50 MHz-es kísérleti engedélyt. A zajantennás megoldás segítségével sikerült a TV adó által okozott szörnyű kattogást eltüntetni és az 50 MHz-et amatőr rádióforgalomra alkalmassá tenni.

Mindezt Greenleaf Whittier Pickard mérnökfeltaláló találékonyságának köszönhetjük!

– *** –

18 – TERJED A RÁDIÓZÁS, ANTENNÁT FEL!

Elérkezett az idő, hogy az USA keleti parti technológiai központjaitól és feltűzelt rádióamatőröitől kicsit távolabb, mondjuk, az ország középnyugati részén vizsgálódjunk a rádiótechnika terjedésével kapcsolatban.

Colorado Denver városa, mint az állam fővárosa, igen csak távol fekszik New Yorktól, így szempontunkból rögtön kézre is esik. Dinamikusan fejlődő nagyvárosról van szó, amelyet a szén- és az ércbányászat táplál, mondhatni a kietlen vidék ellenére gazdag térség ez. Az I. világháború jelentős fellendülést eredményez, lévén a hadiipar igen csak energia- és nyersanyagigényes. A háborút követő évek azonban nem annyira prosperálóak, az 1920-as és az 1921-es év különösen komoly gazdasági visszaesést hoz.

1916-ban, még az USA háborúba lépése előtt, Colorado államban bevezetik az általános alkoholtilalmat (amelyet csak 1933-ban oldanak majd fel). A háborús időszakban, mint az országban máshol is, az erőfeszítések csak bizonyos területekre koncentrálódnak, ezért a polgári rádiózás és a közcélú hírközlés (ekkor még csak a telefon) kevés figyelmet kap.

A háború után azonban jelentősen változik a helyzet. Úgy tűnik, hogy a korábbi alkoholisták mintha új szenvedélyre lelnének, s 'rádióisták' lesznek – azaz a rádiózás – rádióamatőrkedés itt is járványszerű terjedésbe kezd.

A Denveri Gáz- és Elektromos Szolgáltató Vállalatnak 1921 elejére kritikus helyzettel kell szembenéznie. Tömegesen érkeznek panaszok elektromos áramkimaradásokról, bizonytalan, hunyorgó világításról, a cég saját hálózatán belül pedig transzformátorok égnek le. A karbantartó csoportok nem győzik a munkát, jelentősek a károk és a szolgáltatáskiesés.

A vállalat vezetősége összegzi a karbantartási tapasztalatokat és arra a meglepő következtetésre jut, hogy a városlakók mindenféle szakértelem nélkül összevissza húzigálnak rádióantennákat, s ezek a drótok komoly veszélybe sodorják a villamos hálózat és a szolgáltatás biztonságát.

A vezetők felkérlik a karbantartó csoportokat, hogy járják be a várost és derítsék fel, hogy hol veszélyeztetik a rádióamatőrök által kihúzott drótok az erősáramú rendszert. Az összesített jelentés szerint a városban 700 helyen fedeznek fel szakszerűtlenül kihúzott rádióantennát, s ennek már a fele sem tréfa. A vállalat vezetése úgy dönt, hogy felveszi a kapcsolatot a városban ismert rádióamatőrökkel, annak érdekében, hogy közös megoldást próbáljanak keresni az antennaproblémára.

A tárgyalások megindulnak, a hangulat barátságos és pozitív. Azt azonban az áramszolgáltató szakembereinek be kell látni, hogy az antennák szaporodása megállíthatatlannak látszik, továbbá a nem szakember rádióamatőröktől nem várható el, hogy a telepítés során figyelembe vegyenek általuk nem ismert szakmai és közmű helyismereti szempontokat.

A következő megállapodás születik; A vállalatvezetés úgy dönt, hogy szakemberei ingyenesen segítik a meglévő és veszélyt okozó antennák áthelyezését, s a továbbiakban pedig ingyenesen közreműködnek új antennák telepítésével kapcsolatos konzultációkban.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

A rádióamatőrök nem hálátlanok. Hétvégeken zenés rádióműsorokat sugároznak az áramszolgáltató vállalat dolgozóinak, amely események idején Denver város lakossága odaszegeződik az új csoda, a rádió elé, hogy ők is meghallgassák a műsort. Ebben az időszakban a rádióamatőröknek még nem tiltott a műsorsugárzás, s a továbbiakban majd az új rádiószabályozás szerinti kísérleti állomások lesznek jogosultak műsort sugározni.

Nos, elérkeztünk egy olyan eseményhez, amely két dologra mutat rá. Az első az, hogy tárgyalásos alapon megszületett az antennabéke. Sajnos ez nem marad tartós az idők folyamán, hiszen mára oda jutottunk, hogy az amerikai kontinensen városi környezetben rádióamatőr antenna létesítése már esztétikai szempontból is tiltható. Mostanra idehaza sem mondható nagyon rózsásnak az antennák létesítésére vonatkozó szabályozás.

Az 1920-as évek boldog békeidőknek számítottak még rádióamatőr szempontból. A rádiózás elterjedése a későbbi években olyan mértékűvé vált, amire senki még csak gondolni sem mert. S ahogy terjedtek a rádiók, az antennák létesítése egyre több akadályba ütközött, központi – azaz nemzeti szabályozások születtek, a korlátozások keserű levét végül a mai rádióamatőrök isszák meg. Hiszen már csak nekik van szükségük komoly antennák használatára.

A másik dolog, ami világosan kiderült, hogy óriási közönségigény van program-szerűen sugárzott szórakoztató rádióműsorokra, azaz piaca van a rádió műsorszórásnak. S ez már túlmutat magán a technikán, új iparág születése előtt állunk.

– *** –

19 – A NEMZETKÖZI RÁDIÓSZABÁLYOZÁS SZERVEZETE

1921-ben a Genfben székelő Nemzetközi Távíró Iroda nevű szervezet feladata a globális rádiószabályozás kialakítása és fejlesztése. Természetesen nem néhány okos ember saját ötleteinek megvalósításáról szól e tevékenység, az iroda munkatársainak feladata az összes érdekelt ország tagjainak összehívásával tartott nemzetközi konvenciókon elfogadott elvek és gyakorlati javaslatok összecsiszolása és mindenkire kötelező szabályozássá alakítása.

Azaz a munkatársak feladata az éppen aktuális nemzetközi rádiószabályozás megalkotása és fejlesztése a konvenciókon konszenzussal elfogadott témakörök alapján.

Ebbe a körbe tartozik a rádióforgalmi rövidítések kialakítása és karbantartása. Ugyanis a rádiózás fejlődésének eredményeképpen a rádióhullámok a kezdeti néhány kilométeres távolságok áthidalása után átlépték az országhatárokat, végül eljutottak oda, hogy a föld két tetszőleges pontja közötti távolság áthidalhatóvá vált a rádió segítségével.

Igen ám, csakhogy a földön számos beszélt nyelv létezik, így felmerült a probléma, hogy a másik nyelvét nem beszélő operátor hogyan értesse meg magát. A probléma nem új, már a vezetékes távírók országhatár átlépésével szembesültek vele. A megoldás is innen ered, közös, idézőjelben „nyelvet” kellett találni, amelyet minden rádióoperátor megért és azonosan értelmez. Ezek pedig az úgynevezett rövidítések,

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

amelyeket a távíró forgalomban alkalmazva lehetővé teszik az alapvető operátori folyamatokban a másik megértését.

A rádió nemzetközivé válása a vezetékes távírózásban már alkalmazott rövidítések részbeni átvételét, részbeni jelentős bővítését tette szükségessé a műszaki eltérések és a rádió alkalmazási céljainak bővülése miatt. Ezt értsük úgy, hogy például a tengeri hajózás speciális szaknyelvi igénye (pl. navigáció) nem értelmezhető a hír-ügynökségi fix földi forgalomban, noha vannak átfedések, közös pontok, pl. az üzemi rövidítések, amit mind a két szolgálat tud használni. Még annyit meg kell jegyezni, hogy a rövidítések két fő csoportra oszlanak, ezek a Q-kódok kérdőjellel vagy anélkül, illetve a távíró rövidítések, amelyekkel egy alapvető szöveg megértése biztosítható minden nemzet rádióoperátor fiai és lányai részére.

A rövidítések parázs viták során alakultak ki és fejlődnek ebben az időben, azaz az 1920-as évek elején. A Nemzetközi Távíró Iroda csak „kapkodhatja a fejét”, az éppen megalkotott érvényes szabályozás némileg zavaros, nem értelmezhető, egymást átfedő, azaz redundáns elemeket is tartalmaz. Ez nem az Iroda bűne, az éppen elfogadott rövidítések a konvenciók döntéseit tükrözik.

Itt van mindjárt e műsor egyik névadó eleme – a QTC. Pontosan tudjuk, hogy ma mit jelent, 1921 környékén azonban egy éppen bevezetett új elem a Q-kódok táblázatába. Célja az addig jól bevált QRU – „Nincs közleményem”, kérdőjeles „Van közleménye?” formájának leváltása. Ott van az addig jól bevált QRJ kód, ami azt jelenti, hogy „Közleményem van.”, mint válasz a QRU kérdőjeles változatára. A QRJ egyelőre marad és a QTC, mint újdonság zavart és gondot okoz a gyakorló operátorok fejében. Ma a QTC jelentése „Közleményem van.”, kérdőjellel „Van közleménye?”.

A tengeri szolgálat navigációs Q-kódjai szintén tartalmazznak átfedéseket, logikátlan kifejezéseket. Ott van például a QRG (ma a pontos frekvencia megadása vagy megkérdezése), ami ekkoriban azt jelenti, hogy melyik hajóstársaság üzemelteti a hajót. Nos, erre azután egyetlen egy hajóskapitány sem kíváncsi, nem is használják. A QRB (ma két állomás közötti távolság) is valahol a navigációs kódok között szerepel, akkoriban a parti állomás és a hajó közötti távolságot jelenti, de nem használják, mert speciel ez a távolság senkit nem érdekel.

Bár ez nem rádióamatőr vonatkozású, a „wa” rövidítés azt jelenti, hogy az adott szó után, a „wb” pedig azt, hogy az adott szó előtt. Ennek akkor van jelentősége, ha egy távirat esetén egy szó megismétlését kérik a hibás vétel miatt. Van azonban a QTA kód, ami ekkor a távirat teljes megismétlését kéri (ma mást jelent, számunkra nem érdekes). 1921-ben a japánok előszeretettel alkalmazzák egy szó hibás vétele esetén, de mi van akkor, ha az adott szó ismét nem vehető? Újra menjen a teljes távirat? Ez például tipikus akkori értelmezési probléma a kódrendszerben.

A QRS (adjon lassabban) ekkoriban méltatlan támadás célpontjává válik. Egyesek úgy tartják, hogy aki QRS-t ad, az nem is rádióoperátor. De nyugi, a QRS ekkoriban csak egyes nemzetek közötti viszálykodás áldozatává vált időlegesen. Ma teljesen korrekt, negatív jelentés nélküli nemzetközi kód, s ha úgy érezzük, hogy használnunk kell, tegyük meg azt bátran.

A rövidítési anomáliák még sok évtizedig természetes következményei a nemzetközi rádiózás fejlődésének. Az állandó zavar és értelmezési gond a műszaki és a forgalmi fejlődés velejárója.

– *** –

20 – A RADITRON MÁRKAJELŰ ELEKTRONCSÖVEK

Az 1921-es év lezárásaként elmondható, hogy rádiótechnikai szempontból a három-elektrodás elektroncső (a trióda) fejlesztése eljutott arra a technikai szintre, amelynek eredményeképpen megindulhatott a sorozatgyártás. A gyártott triódák szabványos paraméterekkel rendelkeztek, ezáltal csereszabatosná váltak és a kiskereskedelmen keresztül bárki megvásárolhatta őket. Ez az előrelépés megalapozta a rádiótechnika iránti felfokozott érdeklődést a társadalomban – a rádió csodája bárki számára elérhetővé vált akár saját konstrukciókon keresztül is.

A triódát eredetileg Lee de Forest találta fel, az akkor már létező dióda továbbfejlesztésével. A termoionos eszköz, az elektroncső azon az elven alapult, hogy a fémek abszolút nulla fok felett elektronokat bocsátanak ki magukból – a hőmérséklet növekedésével egyre nagyobb számban. Az elektronok ugyan kiugranak a fémfelület fölé, de az atomokban keletkező elektronhiány miatt vissza is térnek a fémbe.

Ahhoz, hogy az elektronok tartósan elvándoroljanak a fémből, egy külső erőre van szükség, ez pedig az elektromos feszültségből származik, s hogy az elektronhiány pótolva legyen, zárt áramkört kell kialakítani. Ezen az elven alapul a termoionos dióda; zárt térben egy fém fűtőszálat felhevítenek (katód) és egy fémlemez (anód) helyeznek a felhevített fűtőszál köré. Ennek az elrendezésnek az a tulajdonsága, hogy ha az anódra pozitív feszültséget kapcsolnak, az elektronok átrepülnek a katódra az anódra és áram folyik az áramkörben.

Megjegyzés:

A vákuumdióda akkor is működik, ha valamelyik elektródáján külső hatás miatt elektrontöbblet vagy hiány keletkezik (pl. egy rezgőkörben az antennáról érkező jel miatt váltakozó feszültség keletkezik – a vákuumdióda tehát detektorként is alkalmazható).

Amennyiben az anódra negatív, a katódra pozitív feszültséget kapcsolnak, nincs elektronáramlás, azaz az elektroncső szigetelőként viselkedik. E tulajdonsága a diódának a váltakozó áram egyenirányítására alkalmas.

Lee de Forest azt fedezte fel, hogy ha egy fémhuzal spirált (vezérlőrácsként) tesz a fűtőszál és az anód közé, az arra kapcsolt feszültséggel szabályozni tudja az elektronáramlás intenzitását. Ezt az elrendezést első időben audionnak nevezték el, mert csak egyenirányításra használták, s csak évekkel később, 1912-ben fedezték fel, hogy erősítésre is alkalmas eszközként használható az audion. Ezután kapta az elektroncső a trióda nevet – mivel három elektródával rendelkezik. A trióda tehát egyszerre alkalmazható egyenirányításra és erősítésre.

Eleinte gáztöltéssel kísérleteztek a trióda zárt terében, de ez nem hozott jó eredményt. Végül felfedezték, hogy minél nagyobb a vákuum a zárt térben, annál jobb az elektronáramlás a katódból az anód felé. Az I. vh-ban már gyártottak és alkalmaztak triódát, amely horizontális elrendezésű volt. Az 1921-től bevezetett sorozatgyártott, továbbfejlesztett triódák vertikális elrendezésűek lettek, megbízhatóak voltak. Ekkor még csak közvetlen fűtésű megoldásként (ahol a fűtőszál még maga a katód) jelentek meg a piacon. Több típust gyártottak, amelyeket kisjelűként (vevőcső), illetve különböző teljesítményűként (végerősítő, illetve adócsőként) jellemeztek.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Az RCA RADIOTRON típusait vizsgálva kisjelű cső volt az UV-200, ami 5,4 V/1 A-es fűtéssel rendelkezett, 22–23 V-os anódfeszültséget igényelt. Az UV-201 hasonló fűtési megoldással és 40–100V anódfeszültséggel, a feszültségtől függően 5,5–8,5 erősítési tényezőt biztosított. Ezek tipikusan vevő és kis teljesítményű oszcillátorcsövek voltak.

A teljesítményerősítő és adócső kategória az UV-202 típusal kezdődött. Az UV-202-es típusú 5 wattos cső 7,5 V/2,35 A-es fűtéssel rendelkezett, anódfeszültségnek pedig 350 voltot igényelt. Erősítési tényezője 8 körül alakult.

Az UV-203-as adócső 50 wattot tudott, 10 V/6,5 A fűtéssel rendelkezett és 1000 V anódfeszültséget igényelt. Az erősítési tényező 15 körül volt megadva.

Az UV-204 volt az RCA által gyártott legnagyobb teljesítményű adócső. Fűtése 11 volton közel 15 ampert igényelt, anódfeszültsége 2000 V és erősítési tényezője 25-re adódott. Kimenőteljesítménye elérte a 250 wattot.

Az RCA még gyártott két kenotron (azaz teljesítmény egyenirányító dióda) típust is, ezekkel már foglalkoztunk.

Ezzel az amatőrök által immáron bárhol megvásárolható Radiotron elektroncső sorozattal lehetett belevágni az 1922-es évbe.

Nem szabad elfelejteni, hogy e csövek közvetlen fűtésű triódák voltak az összes hátrányukkal együtt – beleértve az alacsony belső ellenállást és a nagy vezérlőrács anód kapacitást. Emiatt az adókonstrukciókban a csövek öngerjesztésű teljesítményoszcillátorként (sokszor párhuzamosan kapcsolva) tudtak csak üzemelni – de már ez a megoldás is óriási előrelépés volt a szikradókhoz képest.

A következő részben átlépünk az 1922-es évbe azt vizsgálva, hogy a rádiótechnikai forradalom fejlődése milyen irányt vett.

– *** –

21 – BOLDOG RÁDIÓS ÚJ ÉVET 1922-ben!

Az előző részben elköszöntünk 1921-től, s immáron 1922 januárjában járunk. Elérkezett az idő, hogy értékeljük az előző év eredményeit a rádiótechnika, a rádiószabályozás és a rádióamatőr hobbi fejlődését számba véve. Erre a feladatra Gernsback úr, mint avatott szakíró vállalkozik, mi csak követjük gondolatmenetét.

1921-re visszatekintve megállapítható, hogy a rádiótechnikát illetően az év nem eredményezett kiemelkedő találmányt, igazi falrengető innovációs áttörést. A találmányokat vizsgálva megállapítható, hogy valójában szabadalmaztattak néhány újdonságot, azonban a szabadalmi igények többsége a meglévő technikai megoldások javítására tett javaslatot.

Ez nem azt jelenti, hogy 1921-ben ne történtek volna fontos dolgok. Ez az év azzal írta be magát a technikatörténelembe, hogy megszületett a rádiótelefon – ami úgy értendő, hogy a rádió és a rádiótelefonია hétköznapi eszközzé vált. A rádiózás elter-

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

jedése miatt új nemzeti szabályozást kellett bevezetni és el kellett indítani az új globális rádiószabályzat előkészítő munkálatait.

Rádióamatőr szempontból is óriási előrelépést jelentett a szabványosított csere-szabatos elektroncsövek megjelenése és általános kereskedelmi hozzáférhetősége, valamint az amatőr rádióforgalom kiebrudalása a használhatatlannak vélt 200 méteres hullámhossznál kisebb hullámhosszakra. Ez a lépés pillanatnyilag nagy fájdalmat okozott a rádióamatőröknek, viszont nem sokkal később hatalmas áttöréshez vezetett – a rövidhullámok felfedezéséhez.

A polgári lakosság szempontjából pedig egyre vonzóbbá vált a növekvő számú műsorszórás kísérlet hallgatása, amely kiköszöntötte az embereket a házi gramofonokhoz és az otthon birtokolt, többnyire már megunt hanglemezekhez való kötődésből. A műsorszórás kísérletek rengeteg izgalmas újdonságot hoztak; a hallgató aktuális hírekhez, információkhoz jutott, irodalmi felolvasásokat, új zenéket élvezhetett – s íme, kiderült, hogy az ilyen fajta rádiózásra felfokozott tömegigény van.

Gernsback úr fantáziáját megragadta e jelenség, amelyre új szót alkotott; *radiotrola* (amely végül nem terjedt el, még alkotója sem használta később). E szóösszetétel a rádió és az akkoriban elterjedt mechanikus gramofon „Victrola” márkanevéből adódott ki. A radiotrola a rádió műsorszórást és annak hallgatóit jelentette – beleértve a technikai és a műsorkészítői elemeket is.

Gernsback úr az innovatív gondolkodása miatt nem mehetett el a rádiótelefon (értsd: rádió adóvevő rendszer) fejlődése, terjedése mellett sem. Azon elmélkedett, hogy vajon a rádiótelefon kiváltja-e a hagyományos vezetékes telefont, s ha igen, mikor? Figyelembe véve azt, hogy egy technikai újdonság elterjedése legalább 10–15 évet vesz igénybe, a rádiótelefon, mint közcélú telefon talán a következő két évtizedben fog elterjedni, noha az interferencia jelentette korlátok miatt mégsem fogja teljesen kiszorítani a vonalas telefont. Gernsback megjegyzi azonban, hogy Alexander Graham Bell 1876-ban, amikor feltalálta a telefont, maga sem gondolta volna, hogy 45 évvel később, azaz 1921-ben csak New Yorkban 500.000 telefon előfizető lesz. Gernsback úr e megjegyzése azt sejteti, hogy ha homályosan is, de ráértett arra, hogy hosszabb távon valami mégiscsak történni fog a rádiótelefonnal.

És igen! Ma már tudjuk, hogy kb. 70 évvel később mobiltelefon néven elkezdett terjedni a polgári használatra szánt közcélú rádiótelefon, s mára – azaz majd újabb 3 évtizeddel később – oda jutottunk, hogy a csecsemőket és a kisgyereket kivéve szinte mindenki zsebében ott lapul egy rádiótelefon, amit ma leginkább úgy hívunk, hogy okostelefon, vagy egyszerűbben a mobil. Ráadásul az okostelefon által kínált sok szolgáltatás közül már csak az egyik funkció szolgálja a kimondottan klasszikus telefonálást.

Gernsback úr megállapítja azt is, hogy a forradalmi technikai újdonságok nem szorítják ki elődeiket. Például a telefon feltalálása nem szorította ki a vezetékes távírózást, mint ahogy a rádiótelefon sem szorítja ki a hagyományos vezetékes telefonrendszereket – mindegyiknek megvan a maga helye a hírközlési palettán. S lám, Gernsback úrnak ismét igaza van; eleddig nem történt ilyesmi, csak átalakultak a dolgok. A klasszikus vezetékes kézi távírózás előbb gépesítve lett, majd jóval később számítógépesítve üzemelt, s ma egy klasszikus vezetékes táviratot úgy hívunk, hogy email, vagyis elektronikus levél, de az lehet akár egy csetüzenet is. A vezetékes hálózat is csak átalakult, globalizálták és internetnek nevezik, de a vezeték megmaradt – még ha optikai kábel formájában is.

Vajon ki ez az ember, aki ennyire képes volt előrelátni a jövő trendjeit? Nos, erre a kérdésre a következő részben adunk választ, most csak annyit, hogy Gernsback úr a rádióamatőr tevékenység egyik pionírja, más területen végzett munkássága alapján pedig a sci-fi és a fantázia irodalom halhatatlanjainak csarnokába elsőként beválasztott írócsoport egyik tagja.

– *** –

22 – A JÖVŐBE LÁTÓ EMBER – HUGO GERNSBACK

Az előző részben átléptünk az 1922-es évbe és Gernsback úr gondolatmenetére támaszkodva összefoglaltuk az 1921-es év eredményeit a rádiótechnikában, továbbá merész, de burkolt jóslásokba bocsátkoztunk arról, hogy miként látszódik a rádiótechnika jövője az 1922. év elején.

Igen, az a Gernsback úr volt gondolati támaszunk, aki már az 1920. elején feltette a kérdést a kristálydetektor jövőjével kapcsolatban, s mint azt korábban taglaltuk, e kérdéssel messze előre gondolkodva felvetette egy majdani félvezetős erősítőeszköz lehetőségét.

Gernsback úr Hugo Gernsbacher néven 1884-ben született Luxemburgban. Iskolai végzettségéről nem sokat tudni, pusztán annyit, hogy valamiféle műszaki iskolába járt, majd 1904-ben, 20 éves korában emigrált az Egyesült Államokba és felvette a Hugo Gernsback nevet.

A Gernsback név a rádiótechnika iránt akkoriban érdeklődőknek mondott nagyon sokat, a Hugo keresztnév ma is megdobogtatja az igazi, mély science fiction rajongók és gyűjtők szívét. Már ebből is látszik, hogy Gernsback úr különlegesen tehetséges, írói vénával megáldott autodidakta ember volt. Mi azonban Gernsback úr rádiótechnikával kapcsolatos tevékenységére helyezük a hangsúlyt, irodalmi tevékenységével nem foglalkozunk.

Hugo Gernsback (1884–1967)

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

Amerikai letelepedését követően Gernsback rádióelektronikai üzletet nyitott és rádióalkatrészeket importált Európából. E tevékenységnek azért nagy a fontossága, mert Gernsback úr ugyanúgy rálátott az európai rádiózás fejlődésére, mint ahogy az amerikaiakra is. Azt is bátran mondhatjuk, hogy a két kontinens között hidat képezett a rádiózás újdonságainak elterjesztése során. Ugyan Európa sem volt túlságosan lemaradva a rádiótechnika tudományok terén, ámbar az első világháború és azt követő zavaros politikai viszonyok jelentős hátrányba hozták az öreg kontinenst a rádió népszerűségét illetően. Az európai tudomány és a tudás egyelőre zárt körben maradt, mialatt Amerikában már tombolt a rádióőrület. Ekkoriban az európai népeket egyelőre más gondok nyomasztották, a kor nem kedvezett a technika népszerűsítésének. Valójában egy nagyon szűk polgári rétegnek nyílt lehetősége arra, hogy a rádiótechnikával hobbiszzerűen foglalkozzon, noha az európai rádiótechnikai tudomány és gyártóipar is jelentős újdonságokat tett hozzá a rádió fejlődéséhez.

Gernsback úr az üzlete fellendítése érdekében szakcikkeket kezdett írni és publikálni. Noha maga nem rendelkezett részletekbe menő rádiótechnikai ismeretekkel, kiderült, hogy felülről nagyon is jól átlátja a folyamatokat és képes maga köré gyűjteni a szakembereket, konstruktőröket, feltalálókat és a rádióamatőröket. Érzéke a megértéshez, a menedzseléshez és az íráshoz volt, így 1908-ban megalapította és főszerkesztőként megjelentette a Modern Elektromosság nevű szaklapot.

1909-ben megalapította az amerikai „Drótnélküli” azaz az Amerikai Rádió Társaságot, s egy éven belül már 10.000 taggal büszkélkedhetett. 1913-ban megalapította az Elektromos Kísérletező Magazint, amely 1920-tól Tudomány és Találmányok néven futott tovább.

Gernsback 1919-ben megalapította és főszerkesztőként útjára indította a Rádió Hírek havi kiadású műszaki szaklapot, amely később Rádió és Televízió Hírek változatban is megjelent. Ez a szaklap lett az 1920-as évekbeli Amerika és bizonyos mértékig a világ egyik vezető rádióműszaki, rádióamatőr műszaki és forgalmi kiadványa, amelynek utolsó száma 1959 áprilisában jelent meg. Azaz jó tíz évvel azután, hogy Gernsback úr választ kapott a kristálydetektor jövőjét illető 1920-as kérdésére.

E szaklap, a nagy olvasottság miatt hallatlan népszerűségnek örvendett a rádióalkatrész gyártók, mint hirdetőik körében is. Olyan gyártó, aki itt nem hirdetett, az nem is létezhetett Amerikában.

Ez a szaklap az amatőr konstrukciók leközlése mellett megszólaltatta a rádiózás legnevesebb szakembereit, dokumentálta az amatőr állomások technikai felszereltségét és forgalmi eredményeit, betekintést engedett a rádióipar fejlődésébe, ismertette az új rádióipari találmányokat és eljárásokat.

Gernsback urat – noha valószínűleg még egy kristálydetektoros készüléket sem épített meg – a rádiózást népszerűsítő írói, főszerkesztői és lapkiadói munkássága miatt a rádiózás egyik úttörőjeként tartják számon a mai napig is.

Ámbar Gernsback úr a rádiózással igazából csak mellékesen foglalkozott. Valójában hírnevét egy eltérő érdeklődésű, igen népes olvasói és kiadványgyűjtői társadalmi körben alapozta meg – szépirodalmi munkássága alapján az újonnan alapított Fantázia és a Sci-Fi Irodalom Halhatatlanjainak Csarnokába az elsők között választották be 1996-ban. Gernsback úr 1967-ben hunyt el.

Ha Hugo és Gernsback – a keresztnév a nagyközönségnek a sci-fit és a fantáziairodalmat (Hugo füzetek), a vezetéknevünk a rádiót jelenti.

– *** –

23 – RÁDIÓNAVIGÁCIÓ

Körülbelül este 9 óra 15 perckor, 1921. augusztus 6-án az Alaska nevű gőzhajó Portlandból San Francisco felé hajózva a sűrű ködben sziklának ütközött és fél óra alatt elsüllyedt. A szerencsétlenség a hajón tartózkodó 136 utas és 86 fős legénységből 46 áldozatot szedett.

Az Alaska rádiója az ütközést követően azonnal megkezdte a segélyhívást. Egy Anyox nevű hajó, amely 10 tengeri mérföld (kb. 18 km) távolságban tartózkodott, azonnal irányt változtatott és nagyon óvatosan megkezdte a szerencsétlenség helyszínének megközelítését. A 10 mérföld megtétele 2 hosszú órát vett igénybe az áthatolhatatlan köd miatt. Később más, a közelben lévő hajók is a helyszínre érkeztek.

A történetről és annak tanulságairól – támaszkodva egy Dillon nevű kaliforniai rádiófelügyelő és az Alaska hajó Michelson nevű rádiótávírási jelentésére alapozva – F. W. Dunmore nevű fizikus, az Egyesült Államok Mérésügyi Hivatalának munkatársa számolt be.

Jogosan merül fel a kérdés, hogy vajon mi köze a Mérésügyi Hivatal munkatársának a hajószerencsétlenségekhez? Nos, Dunmore úr, mint a rádió iránymérés kutatója és szakértője alaposan áttanulmányozta az eseményeket. Kielemezte a történeteket és felvázolta azt, hogy mi minden alakult volna másképp, ha a térségben tartózkodó hajók rendelkeztek volna rádió iránymérő berendezéssel és fel lettek volna szerelve rádió jeladókkal – beleértve magukat a mentőcsónakokat is.

Ebben az időben a hajók vezetését és az útvonal meghatározását a hagyományos navigációs eszközök mellett a vizuális megfigyelés és egy új eszköz, a rádió is segítette. A rádió csak annyiban, hogy a hajók – már amelyik fel volt szerelve rádióval – egymással forgalmazva közölték saját pozícióikat, ha erre szükség volt. A látótávolság nullára csökkenése azt jelentette, hogy vakon kellett hajózni, emiatt a sebesség nagymértékű csökkentése vált szükségessé az érintett vízi járművek számára.

Viszont az elektroncsövek elterjedése miatt ekkor már létezett egy kifinomult rádiós technológia a navigáció tágabb megsegítésére. Ez pedig a rádió iránymérésről és a rádió jeladókról szólt, amelyek nem is voltak bonyolult és drága berendezések.

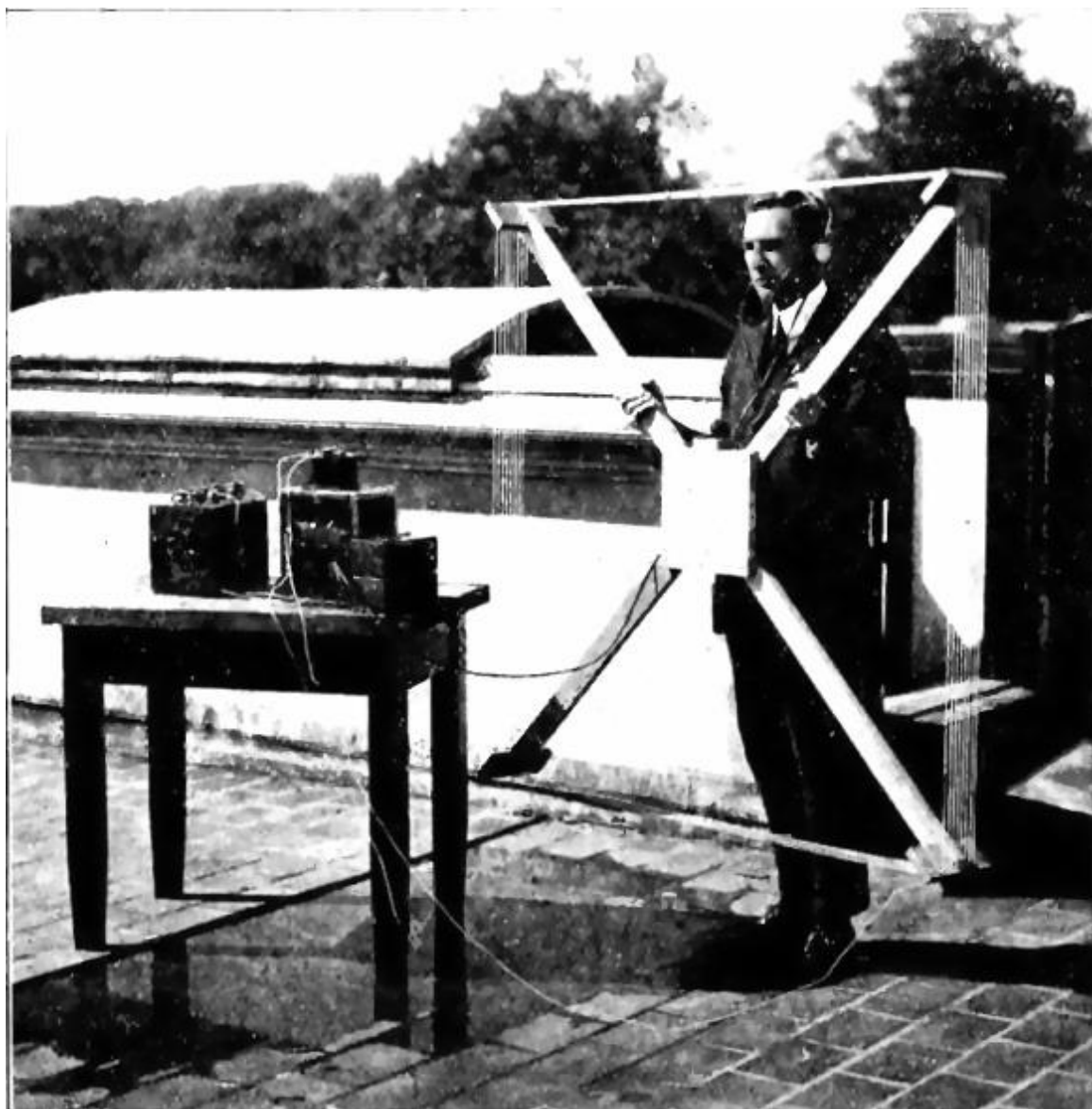
A hajók mellett ráadásul a mentőcsónakokat is fel lehetett volna szerelni kis teljesítményű rádió jeladókkal, hogy az elsodródott mentőcsónakok mielőbb megtalálhatók és menthetők legyenek. Ugyanis számtalanszor előfordult, hogy egyes, utasokkal telt mentőcsónakok keresése eredménytelen maradt, azok mindörökké nyomtalanul eltűntek.

Mi lett volna, ha az Anyox nevű hajó rendelkezik iránymérő berendezéssel, a környezetben lévő hajók pedig rádió jeladókkal? Az Anyox képes lett volna meghatározni a segélykérő rádiójelek irányát, továbbá meghatározni más hajók rádió jeladóinak irányát. Az irányok ismeretében az Anyox megtalálhatta volna a szabad utat a szerencsétlenség helyszíne felé, és bármiféle kockázat nélkül, teljes sebességgel megközelíthette volna azt. Vonatkozik ez a környezetben lévő többi hajóra is.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

A nulla látótávolság ellenére a helyszínre gyorsan megérkező hajók hamar megtalálhatták volna a jeladókkal rendelkező mentőcsónakokat, így a baleset kevesebb áldozattal járt volna.

Dunmore úr kifejti, hogy a kor technológiája lehetővé teszi olcsó, hatékony és akár otthon elkészíthető iránymérő berendezések építését és alkalmazását.

Hajózási célra alkalmas iránymérő vevő kísérleti példánya.
A képen valószínűleg Dunmore úr látható.

Egy keretantennára és néhány elektroncsőre van mindössze szükség. Meg kell építeni egy visszacsatolt audiont, és attól függően, hogy milyen távolságot akarunk lefedni, a hangfrekvenciás erősítőfokozatok száma a mérvadó. Természetesen az iránymérő rádió középhullámon működik, hiszen ekkoriban itt forgalmaznak a tengeri mozgó állomások is. Ez néhányszor tíz mérföld távolság lefedését jelenti, ami pont

éppen elég ahhoz, hogy az Alaska-jellegű esetekben hatékonyan és gyorsan lehessen segítséget nyújtani, amelynek eredménye emberi életek és anyagi javak megmentése is lehet.

Dunnmore úr arra is felhívja a figyelmet, hogy az iránymérés pontossága az antenna elhelyezésétől függ. A nagyméretű fémszerkezetek (pl. hajótest) 10–20 fokkal is torzíthatják a mérést, ezért az iránymérő berendezéseket egyedileg kalibrálni kell.

Úgy tűnik, hogy az 1922-es év egyik fő slágere a rádió iránymérés lesz. Ne feledjük, hogy a radar és a GPS előtti világ első szárnypróbálgatásait látjuk a rádió navigáció tekintetében. Ma a rádióamatőr gyakorlatban hagyományként megmaradt, él és létezik a rádió iránymérés ezen egyszerű formája, amit nem szakszerűen rókavadászatnak nevezünk. Akkoriban ennek a technológiának az elterjedése életbe vágó kérdésként merült fel, hiszen már ez is sokkal több volt, mint a semmi, ami az Alaska gőzhajó korabeli tragédiájához járult hozzá.

– *** –

24 – AZ ÚJ RÁDIÓSZABÁLYZAT ÉS AZ AMATŐRÖK: NESZTEK!

Miközben a rádiótechnikai fejlődés a rádió navigációs alkalmazások vonatkozásában új lehetőségeket tár fel, Gernsback urat és az amerikai rádióamatőr társadalmat hatalmas csapás éri az Egyesült Államok kormányzata részéről.

Ebből a technikai szakemberek semmit nem észlelnek, mert azzal vannak elfoglalva, hogy az autók számára is lehetővé tegyék a navigációt. Egy elképzelés szerint például úgy, hogy az utak mentén telepített villanyoszlopokra egy szál vezetékot szerelnének. E vezetékben 500 Hz-es váltakozó áram folyik, az autóba pedig olyan elektroncsöves berendezést tennének, amely mechanikus nyilakkal mutatná, hogy merre kell fordulni az akkori főutak eléréséhez. Mások a mentőcsónakba szerelhető rádiójeladók, adóvevők fejlesztésében serénykednek.

Az új rádiórendelet – amely 200 méterre és az annál kisebb hullámhosszakra, tehát a magasabb frekvenciákra kényszeríti az amatőröket – életbe lépésének első tapasztalatai alapján, továbbá a kialakuló új rádióhírközlési iparágak (állami szolgálatok, a feltörekvő rádió műsorszórás, stb.) érdekeinek összehangolására Herbert Hoover kereskedelmi miniszter különbizottságot hív össze. A bizottság munkájának eredménye az új rádiórendelet kiegészítése – aminek legnagyobb vesztesei természetesen a rádióamatőrök.

Gernsback úr, mint a Radio News 70.000-es példányszámú rádióamatőr magazin tulajdonosa és főszerkesztője a következő tartalmú levelet kapja a New Yorki Vámhivataltól:

„Hivatkozva a Kereskedelmi Minisztérium rendeletére kérem, hogy az önök magazinja, mint az egyik legnagyobb országos terjesztésű szakmai magazin az Államokban, több hónapon keresztül tegye közzé a következő közleményt:

– A korlátozott és általános engedéllyel rendelkező rádióamatőrök számára a továbbiakban szigorúan tilos időjárás jelentést, piaci híreket, zenét, koncertet,

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

beszédek, híreket vagy hasonló információkat, szórakoztató műsorokat sugározni. E szabály megszegése azonnali engedély visszavonással és a rádióberendezés elkobzásával jár. –”

Elolvassa e levelet Gernsback úr vértolulást kap, éktelen düh önti el. Ugyanis személyesen is érintett a dologban: amatőr barátainak állomásait sorban látogatva különféle előadásokat tart az éterben, s kimondottan élvezi a rádiózás ezen – azaz e műsorszórás jellegű módját. Az aktuális vételkörzetben igen sokan hallgatják, népszerű előadó. De nem csak ez a probléma. Az amatőrök sokat kísérleteznek és az adók beállítását segíti például a zenesugárzás, míg mások híreket mondanak, és üzleti információkat tesznek közzé. Az eddigi gyakorlat alapján eleve elképzelhetetlen, hogy az amatőröknek megtiltsák e tevékenységeket.

Ugyanakkor mások jelentős tőkét és komoly munkát fektetnek az állami engedéllyel rendelkező professzionális rádió-műsorszórás megteremtésébe. Új iparág van születőben.

Gernsback úr felháborodásában levelet fogalmaz Huston kereskedelmi miniszter-helyettes úrnak címezve. E levélben kifejti, hogy mennyire lehetetlen helyzetbe sodorták az amerikai rádióamatőr társadalmat az új korlátozással. Hivatkozik arra is, hogy az elnök maga is rádiót szereltetett fel a Fehér Házban, s mi több, személyében is a rádió szó szerinti rabjává vált.

Arra kéri a miniszterhelyettes, hogy gondolják újra a dolgot, mert a korlátozások miatt lehet, hogy az amerikai rádióamatőr társadalom kaszára, kapára kap (ez alatt a házi lőfegyverek értendőek az Új Világban – Gernsback is a lőfegyver szót használja), s ki tudja mi lesz a dolog vége.

Példákkal támasztja alá, hogy a jelenlegi állami engedélyes műsorszórók amúgy is csak a 200 méternél hosszabb hullámhosszakon adhatnak, akkor mi értelme betiltani a 200 m-nél rövidebb hullámhosszakon adó amatőrök hasonló műsor- és hírszolgáltató tevékenységét, hiszen egyáltalán nem zavarják a hivatalosok adásait.

Egyébként sem létezik olyan törvény, amely megtiltaná az amatőrök számára időjárás jelentés, piaci hírek, zene, koncert, beszédek, hírek vagy hasonló információk, szórakoztató műsorok sugárzását. Az új tiltás a rádiótechnika fejlődésének akadályozását jelenti, tehát Gernsback kéri a rendelet mielőbbi visszavonását.

Hogy Gernsback úr és az amerikai rádióamatőr társadalom felháborodásának mi lett az eredménye, azt majdnem 100 évvel később már jól tudjuk – elég elolvasni a mai rádiórendeletet és az adóengedélyben foglaltakat.

Az 1922-es év eleje tehát fordulópont a rádióamatőr világban. Meg kell találni a rádióamatőr éterforgalom új céljait és módszertanát. Véget ért egy nagy szabadságot biztosító korszak a rádióamatőrök közt, s ami azután kialakult az amatőr rádióforgalom szabályainak tekintetében, annak vagyunk követői és gyakorlói az étermunkánk során a mai napig is. 1922. után az amatőr rádiózás célja lett az egymással való összeköttetés megteremtésének keresése a hullámterjedés segítségével, az összeköttetések tartalmát pedig szigorú szabályok írják elő és kódrendszerek segítik. De ez így izgalmas – jó vadászgatni az éterben távoli vagy érdekes állomásokra és más forgalmi célkitűzések mentén, pl. versenyeken vagy diplomák feltételeinek teljesítése érdekében.

– *** –

25 – AZ USA VEZETÉSE, TÖRVÉNYHOZÁSA ÉS A RÁDIÓ

Az előző részben szóba került, hogy az Egyesült Államok elnöke rádiót szereltetett a Fehér Házba, s mi több, maga is a rádió rabjává vált.

A dolog ott kezdődött, hogy Herbert Hoover kereskedelmi miniszter – akinek hatáskörébe tartoztak a rádióügyek – a rádiószabályozást előkészítő vére menő viták közben közelebbi ismeretségbe került magával a rádióval, s azonnal felismerte annak jelentőségét és varázsát. Minisztériumi irodájába 1921-22. fordulóján felszereltetett egy vevőkészüléket, aminek következtében sikerült megismerkednie a hullámsávokon zajló hivatalos, műsorszóró jellegű és a rádióamatőr forgalommal. A rádióból politikai előnyt is tudott kovácsolni a maga számára, hiszen a kormányzat minden tagjánál előbb értesült fontos eseményekről.

A dolgot megosztotta Harding elnökkel is, aki hajlott arra, hogy az Ovális Irodába felszereljenek egy rádiót, amelynek hangszórója kellő hangerőt biztosított az irodában való hallgatáshoz.

Felkérték a Tengerészeti Minisztériumot a dolog végrehajtására, ami meg is történt, Harding kapott egy, minden, akkor használatban lévő frekvencia vételére alkalmas vevőkészüléket, amelyet keretantennával láttak el.

Harding leült a készülék elé, elkezdett keresgélni a hullámsávokban, s a hallottak oly mértékben hatással voltak rá, hogy kabinetfőnökének erélyes felszólítására volt szükség ahhoz, hogy az elnököt visszaterelje a kötelező napirendjéhez.

A Fehér Háztól 3 mérföldnyire, Anacostiában működött egy műsorszóró jellegű is öltő kormányzati adó. Ez az adó szerda és péntek esténként 19:30-tól 21:30-ig speciális programokat sugárzott, beszédeket, érdekes előadásokat, s nem utolsósorban koncerteket. Harding elnök első hivatalosan napirendbe iktatott rádiós programja az Ovális Irodában barátai körében meghallgatott, Anacostiából sugárzott koncert lett. Már másnap a kormányzat tagjai, a szenátorok és a képviselők körében híre járt a dolognak, s ettől kezdve kitört a rádióőrület a washingtoni vezetésben és törvényhozásban.

Hardig elnök, amikor csak teheti, persze hogy odalopakodik a rádióhoz és rengeteg állomást talál, hajókat, katonaságot, kereskedelmi szolgálatokat, műsorszóró kíséreteket, amatőröket, s egyre izgatottabban figyeli, hogy mi hangzik el az éterben. Az ott serénykedők pedig még csak nem is sejtik, hogy az elnök saját személyében hallgatja rádióoperátori tevékenységüket.

Akad azonban egy apró gond. A keretantenna nem alkalmas a távolabbi adók vételére, ezért az elnök kérésére rendes antennát szerelnek fel a Fehér Hátra. A megnövekedett vételi képesség eredményeképpen a rádió alkalmassá válik az Államok legtávolabbi pontján lévő rádióadások vételére, s mi több, szépen jön a POZ hívónevű európai rádióállomás is, amely távíró üzemmódban európai híreket sugároz. A technikai személyzet meg is jegyzi, hogy ha Harding megtanulná a morzevételt, akár európai híreket is hallgathatna.

A rádiónak azonban nem csak a vételképesség az előnye. Ha lenne adó a Fehér Házban, az elnök közvetlenül az irodájából is beszédet intézhetne a néphez, s az amerikaiak milliói hallhatnák. Végül abban maradnak, hogy telefonvonalon Anacostiába viszik az elnöki mikrofon jeleit, s onnan sugározzák az elnöki beszédeket.

HAJDÚ QTC – KORSZAKVÁLTÁS A RÁDIÓAMATŐR TECHNIKÁBAN – 1921–1922.

A Kapitólium a két szintű törvényhozás háza, itt dolgoznak és tartják gyűléseiket a képviselők és a szenátorok. A rádiófertőzés ide is gyorsan áttérjed, mindkét ház közös törvényjavaslatot terjeszt elő, hogy minden képviselő és szenátor kapjon rádiót, továbbá a képviselőház és a szenátus gyűléseit sugározzák ki az éterbe, hogy minden érdeklődő amerikai tisztába lehessen azzal, ami éppen a törvényhozásban folyik. Arról is határozatot hoznak, hogy a felmerülő költségeket a szövetségi költségvetés vita nélkül köteles fedezni.

A törvényhozók választás útján kerülnek be a törvényhozásba, így azonnal felismerik azt is, hogy a rádió segítségével a választási időszakban hatalmas tömegeket érhetnek el a korlátozott létszámú kampánygyűlések rádiós közvetítésével.

Ebben a szent pillanatban a törvényhozás minden tagja rádiópárti. Nincs ki ellenezné a rádiót, nincs ki költségvetési korlátra hivatkozna a törvényjavaslat kapcsán.

Herbert Hoover kereskedelmi miniszter pedig tovább küzd a különféle rádiólobbikkal, de legalább már tudja és megtapasztalhatta, hogy miről is van szó, amikor a frekvenciákért és a forgalmi rendért kegyetlen és folyamatos harc dúl a különféle rádiószolgálatok között.

Neki köszönhetjük, hogy elmélyülten foglalkozott a rádiózás gondjaival, megalapozta a rádiószabályozás alapelveit és később, már elnökként kijelölte az alapvető amatőr sávszegmenseket, amelyek ma is érvényben vannak és az idők folyamán jócskán bővültek.

Jegyezte: HA2MN

2017-07-08

– *** –

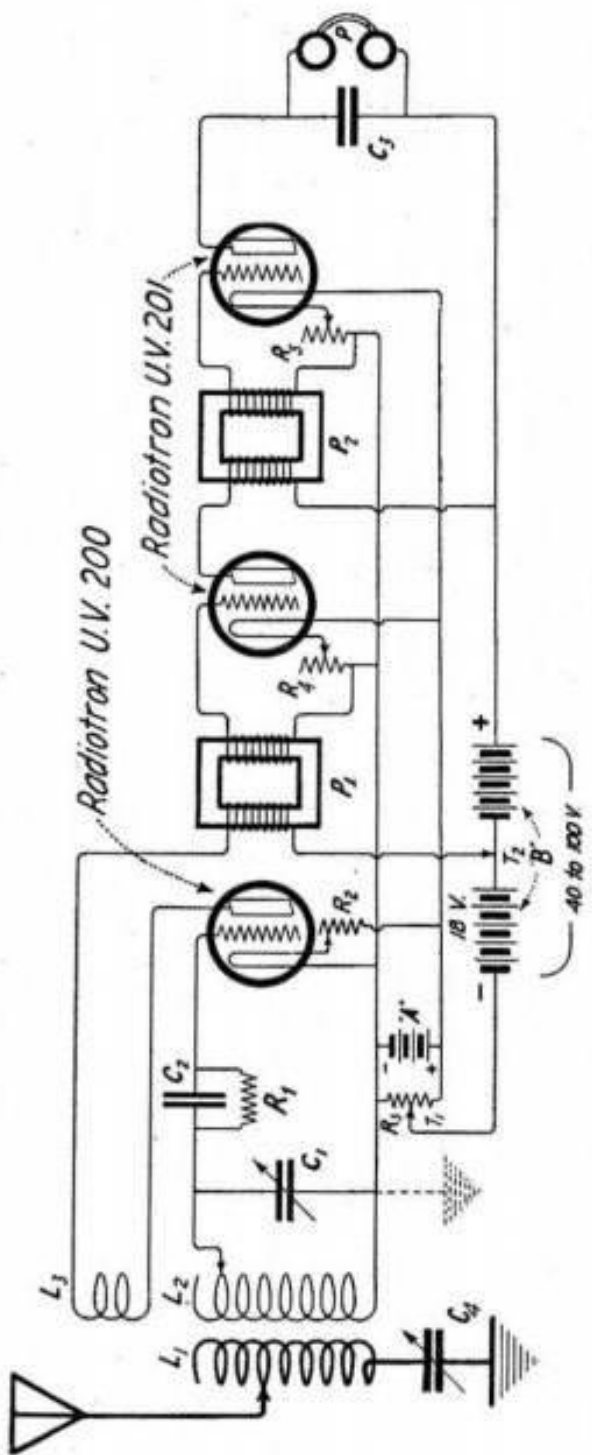
IRODALOM

- Korabeli amerikai szabadalmak
- Bell Laboratóriumok közleményei
- Radio News (New York 1921., 1922. évfolyamai)
- Radio Corporation of America (RCA – 1921) korabeli kiadványa
- Radio-Broadcast 1927. február.

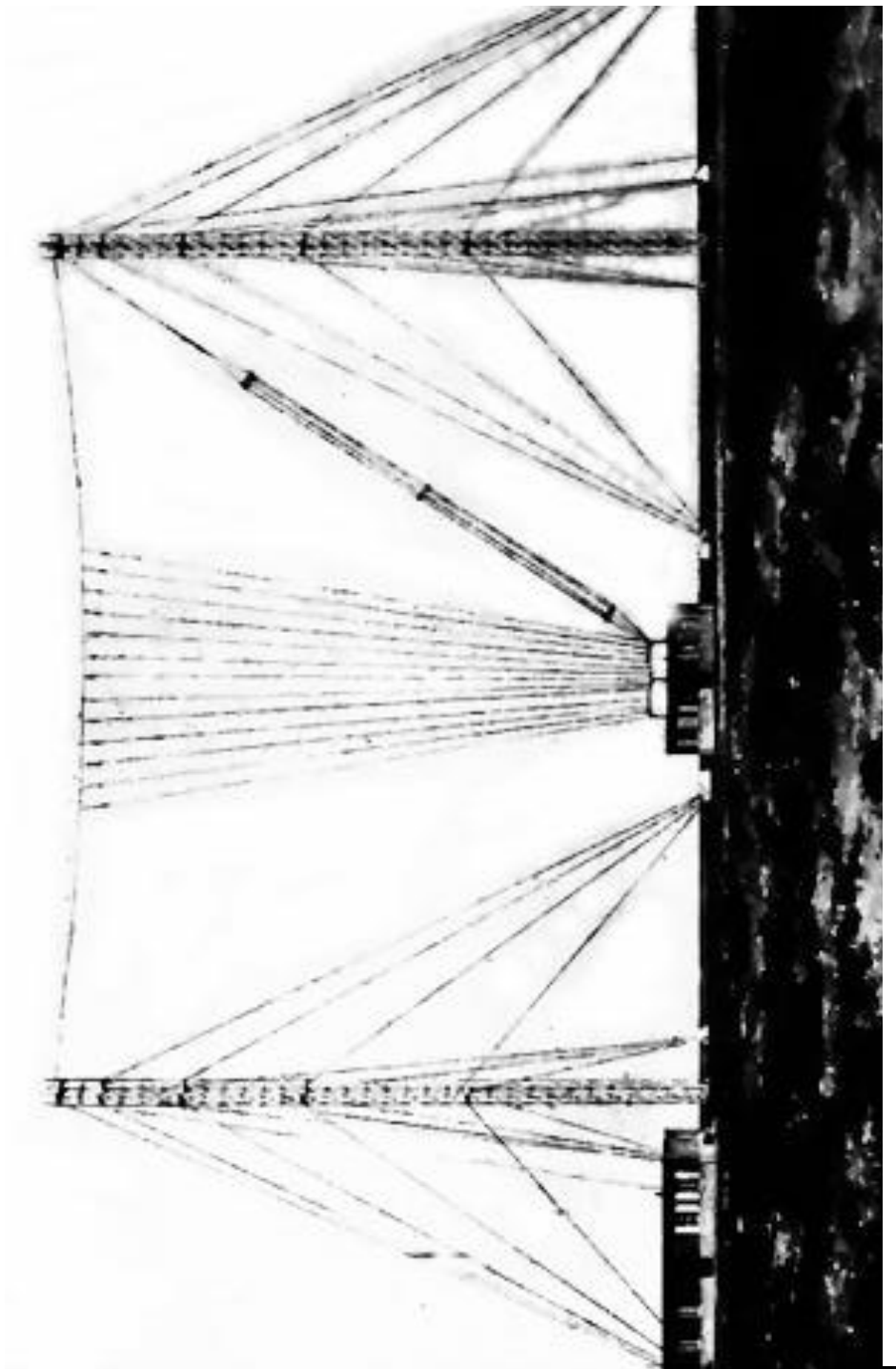
– *** –

Az előadássorozat a Hajdú QTC adásaiban folytatódik!

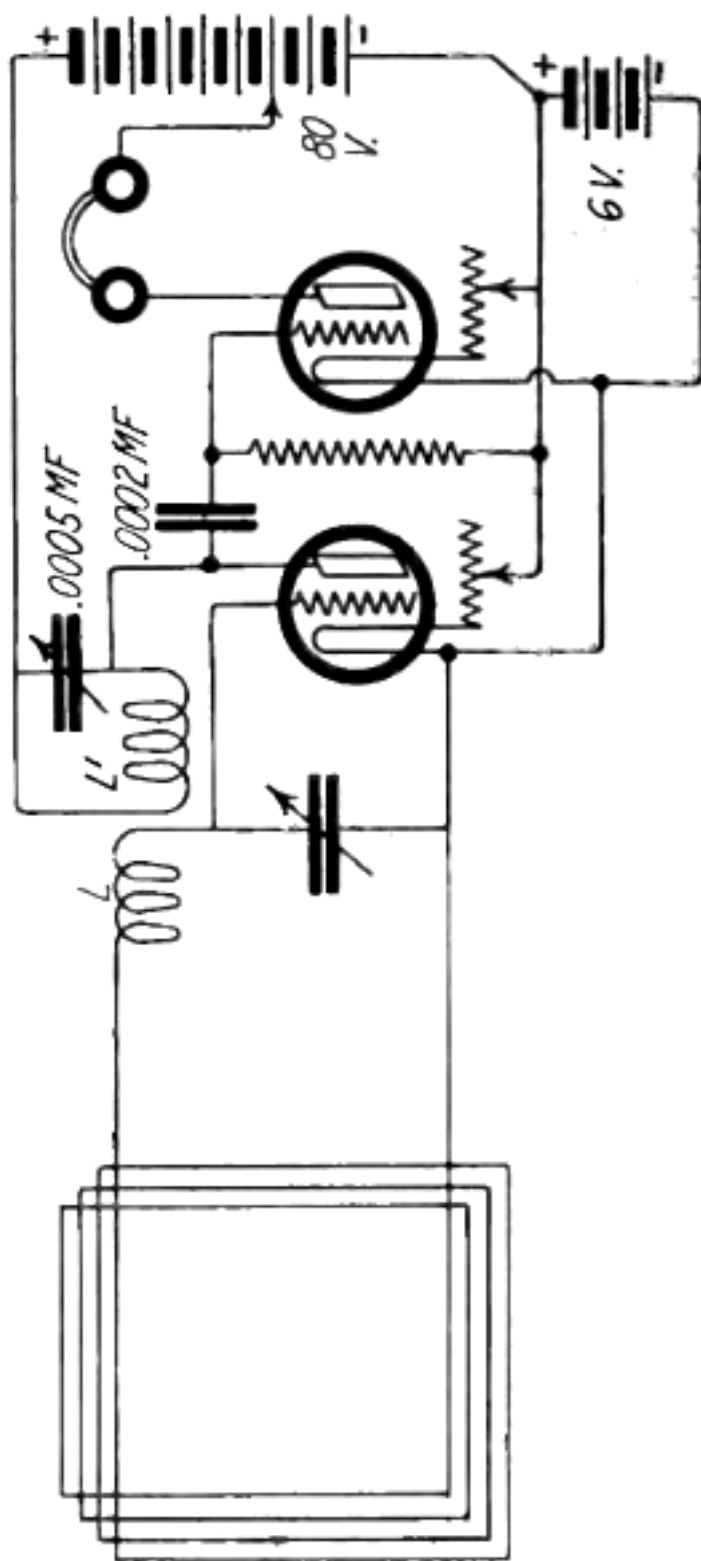
FÜGGELÉK

Korszerű visszacsatolt rádióvevő Radiotron csövekkel, amatőr célra
(Konstrukció: RCA – 1921)

Francia parti állomás grandiózus antennarendszere Algír (É-Afrika) mellett.
A függönyantenna adásra (Pout=5 kW), a varsaantenna vételre szolgál.

Nagy érzékenységű, visszacsatolt amatőr vevő/iránymérő vevő.
Akár hordozható kivitelben is megépíthető.

JEGYZETEK